Sfântul mucenic Emilian din Durostor, România (†362)

(18 iulie)

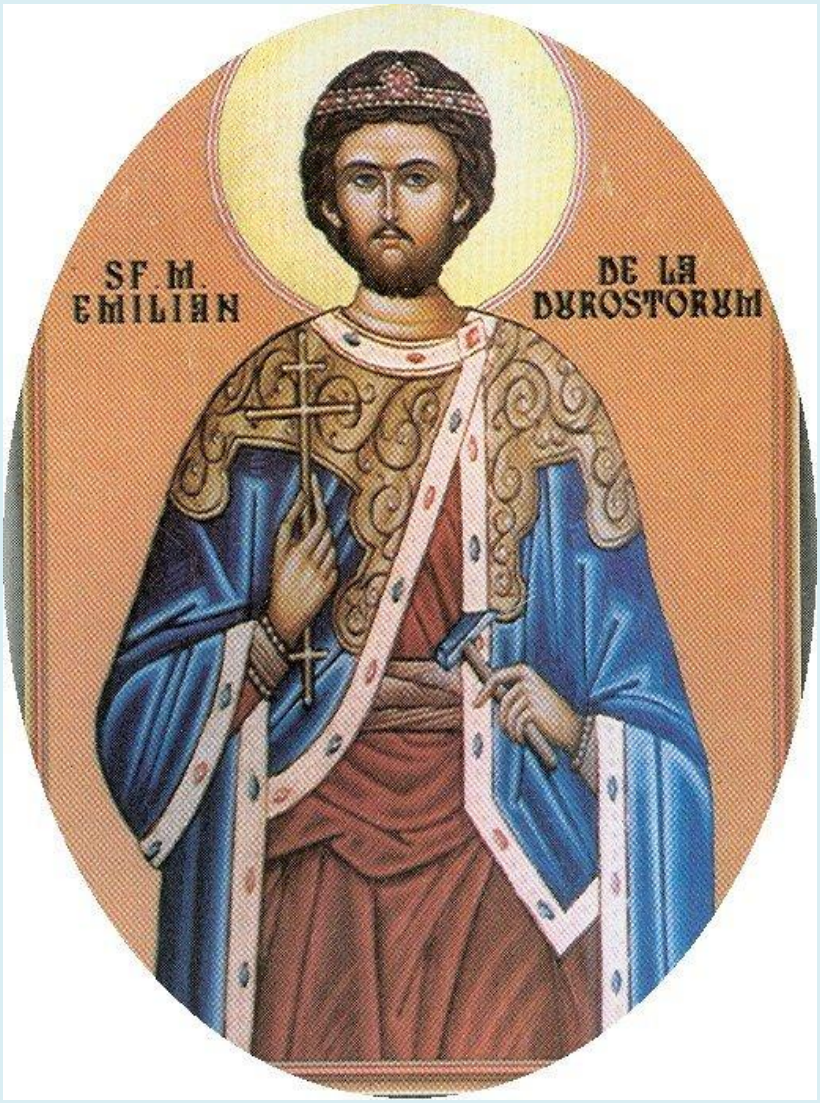

Materiale despre Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Emilian-din-Durostor-(18-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Emilian+mucenic

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Emilian

***

Sfântul mucenic Emilian de la Durostor a fost fiul lui Sabbatianus din orașul Durostor (Silistra de astăzi) și a primit cununa muceniciei în timpul împăratului

Iulian apostatul (361-363). A fost unul din sfinții ieșiți din rândurile strămoșilor noștri, unul din mucenicii care au pătimit pentru Mântuitorul Iisus Hristos pe pământ daco-roman. Astfel, în luna iulie a anului 362 a sosit în Durostorum prefectul Capitolin, care avea poruncă de la împărat să cerceteze în ce măsură păgânismul sporește în acest oraș. După ce a intrat în templu și a adus jertfă zeilor, Capitolin s-a întâlnit cu conducătorii orașului care l-au asigurat că în orașul lor nu există creștini. În acest timp, în ziua de 18 iulie, Emilian, un soldat creștin din armata romană a Dunării, a luat un ciocan și strecurându-se în templu a răsturnat altarele de jertfă, a sfărâmat statuile idolilor și s-a întors acasă fără ca cineva să îl fi văzut. Fiind adus înaintea lui Capitolin, Emilian a mărturisit că este creștin, fapt pentru care a fost osândit la moarte prin foc. Emilian a fost dus în afara orașului, aproape de malul Dunării, unde soldații prefectului l-au aruncat pe un rug aprins. Însă, Emilian a rămas nevătămat de foc și rugându-se și mulțumind lui Dumnezeu a adormit cu pace. Soția lui Capitolin, fiind creștină în taină, a rămas pe lângă locul acela și a dat trupul Sfântului mucenic Emilian creștinilor din oraș care l-au îngropat în locul numit Gedina. O parte din sfintele moaște se găsesc în Catedrala mitropolitană din Silistra (Bulgaria). Pe teritoriul țării noastre, părticele din moaștele Sfântului mucenic Emilian se găsesc la Galați, la Catedrala episcopală din Slobozia, și în Biserica "Nașterea Maicii Domnului" din cartierul Drumul Taberei din Capitală.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
Slujba Sfântului Emilian de la Durostorum 6
Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Emilian de la Durostor 17
Acatistul Sfântului mucenic Emilian de la Durostor 25
Rugăciune către Sfântul mucenic Emilian 36
Imnografie 39
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Emilian 41
Sfântul mucenic Emilian de la Durostor - drumul spre sfințenie 48
Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Emilian de la Dorostorum 49
Prof. dr. Emilian Popescu - Viaţa şi nevoinţele Sfântului mucenic Emilian de la Durostor 50
Prof. dr. Mircea Păcurariu - Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum 56
Sfântul mucenic Emilian de la Durostor (†362) - Sinaxar (18 iulie) 59
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum 61
Proloage - Pătimirea Sfântului mucenic Emilian (†362) 63

Sfinte moaşte ale Sfântului mucenic Emilian de la Durostor, un Sfânt străromân 68
Moaștele Sfântului Emilian de la Durostor 76
Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum (18 iulie) 78
Alexandru Chituţă - „Focul, cunoscând pe mucenicul lui Hristos, nu l-a mistuit“ 82
Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum - cuvânt al Înaltpreasfințitul părinte Calinic.....85
Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum, serbat la Ciolpani.....88
Nicolae Pintilie - Mănăstirea Ciolpani, sub ocrotirea moaştelor Sfântului Emilian de la Durostorum.....90
Mănăstirea Ciolpani aflată sub ocrotirea Sfântului Emilian de la Durostorum ..92
Florin Nicolaie - Bucureștenii l-au cinstit pe Sfântul Emilian de la Durostorum112
Icoane.....116

Evanghelia şi Apostolul zilei

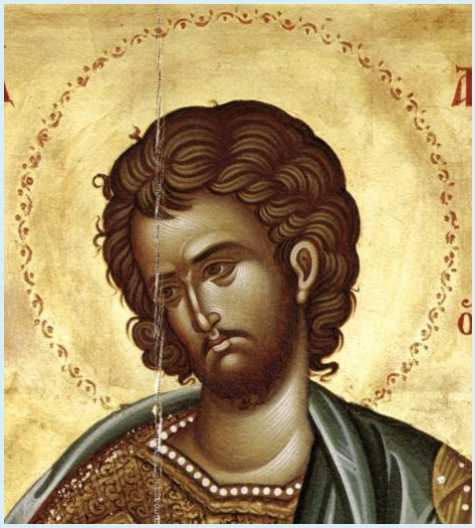

Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2

17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.
18. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.
19. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.
1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi.
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Apostol

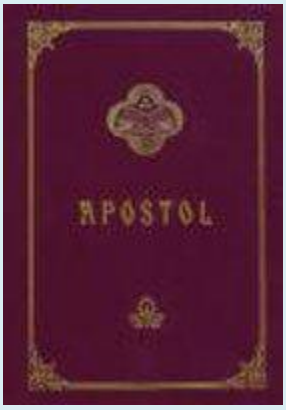

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 12, 1-10

Fraţilor,

1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.

2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.

3. Luaţi aminte, dar, la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţi osteniţi, slăbind în sufletele voastre.

4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-aţi împotrivit încă până la sânge.

5. Şi aţi uitat îndemnul care vă grăieşte ca unor fii: "Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când eşti mustrat de El.

6. Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte".

7. Răbdaţi spre înţelepţire, Dumnezeu se poartă cu voi ca faţă de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?

8. Iar dacă sunteţi fără de certare, de care toţi au parte, atunci sunteţi fii nelegitimi şi nu fii adevăraţi.

9. Apoi dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă?

10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

Slujba Sfântului Emilian de la Durostorum

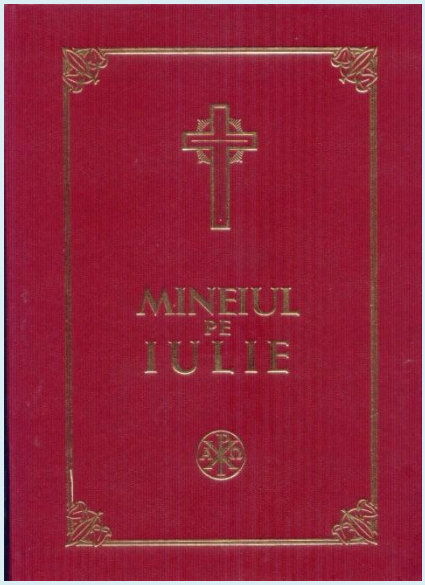

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6: 3 din Octoih şi 3 ale sfântului.

Stihirile sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Cu nebiruită putere de sus ai îmbrăcat, Doamne, pe pătimitorul Tău şi l-ai întărit pe el să rabde chinuri pentru Tine, ca un nevoitor, de la vrăjmaşii cei fără de lege, şi să primească cununa muceniciei. Prin care trimite-ne nouă iertare de păcate, Iisuse prea puternice, Mântuitorul sufletelor noastre.

Pătimitorul Tău, Doamne, într-armându-se cu Crucea şi înfierbântându-se de râvna Ta, a ars toate capiştile idolilor şi, surpând taberele începătorului de rele, mărit Emilian a primit darurile biruinţei de la Tine, Stăpâne, împărăţia cea cerească şi se roagă să ne mântuim noi.

Stea luminoasă ai arătat Bisericii pe mucenicul Emilian, şi ostaş prea ales, care luminează acum toată lumea cu lucrări de minuni tainice, şi goneşte întunericul necredinţei; de la acela luminându-ne cu dumnezeiască cuviinţă Te lăudăm pe Tine, Iisuse Atotputernice, Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Şterge întinăciunea inimii mele celei ticăloase, Născătoare de Dumnezeu prea lăudată, şi toate rănile şi bubele ei cele din păcate curăţeşte-le, prea curată; şi întăreşte nestatornicia cugetului meu, ca să slăvesc puterea ta şi ajutorul tău cel mare, eu ticălosul şi netrebnicul robul tău.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând prea curata Stăpână că Hristos este omorât, şi omorând pe cel viclean, plângându-L ca pe un Stăpân, lăuda pe Cel ce a ieşit din pântecele ei şi, mirându-se de îndelunga Lui răbdare, grăia: Fiul meu prea dorite! Nu uita pe roaba Ta, nu zăbovi, Iubitorule de oameni, cel ce eşti dragostea mea.

Troparul, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Emilian întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnzeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul... se cântă troparul sfântului de două ori, apoi:

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Troparul Născătoarei de Dumnezeu al zilei săptămânale respective, pe glasul troparului sfântului. După obişnuitele Stihologii, Sedelnele din Octoih. Psalmul 50.

Canoanele - Cel din Octoih şi al mucenicului pe 4;

Canonul mucenicului

alcătuire a lui Iosif

Cântarea I-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duh, şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maice; şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Să lăudăm astăzi pe Dumnezeul nostru cel peste toate şi pe mucenicul Lui să-l cinstim; căci după Lege s-a chinuit, şi a primit cununa biruinţei cu puterea Duhului.

Îmbrăcându-te cu puterea Celui ce a purtat neputinţa noastră, pentru bunătatea Sa, mărite mucenice, ai dezgolit trufia cea deşartă a slăbiciunii idolilor, de Dumnezeu fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Unimea Dumnezeirii cea întreit numărată, care se uneşte într-una şi aceeaşi fire, cu bucurie o ai propovăduit, pururea pomenite; şi nevoindu-te foarte tare, ai stricat înşelăciunea zeilor celor mulţi, vrednicule de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Tăria mea şi lauda, şi lumina inimii mele este Hristos Domnul, pe care L-ai născut în două firi, şi este cunoscut într-un ipostas, prea curată Fecioară.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe al tăi cântăreţi...

Legea Dumnezeului nostru s-a făcut sfeşnic picioarelor tale, şi lumina cărărilor tale, prin care ai împiedicat paşii celor fără de lege; pe tine, ca pe un mucenic, te lăudăm.

Îndreptând cărările cugetului tău către limanul cel lin al voirii lui Dumnezeu, înţelepte, ai scăpat din marea mulţime de zei, care se învăluia în duhul viclenirii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Puterile cele cereşti s-au uimit de dumnezeieştile chinuri ale lui Emilian, de credinţa şi de bărbăţia lui cea până la sfârşit, cum el fiind cu trup, smerindu-se, a surpat pe vrăjmaşul cel fără de trup.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Trecând peste legile firii la naşterea ta cea mai presus de fire, ai rămas fecioară după naştere, Maică Fecioară, că ai născut pe Ziditorul a toată zidirea, prea curată.
Irmosul: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceata duhovnicească, întăreşte-i; şi întru dumnezeiască slava ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Aprinzându-te de râvna cea dumnezeiască, nu te-ai spăimântat de focul ce este rob asemenea cu tine; ci intrând cu voire nespăimântată în focul cel aprins, te-ai ars cu totul, şi te-ai adus ca o jertfă Stăpânului, mărite mucenice. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască nouă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu S-a despărţit de firea cea dumnezeiască făcându-Se trup în pântecele tău; ci, întrupându-Se, Dumnezeu a rămas, Cel ce te-a păzit pe tine, Maica Sa, după naştere fecioară, ca şi mai înainte de naştere, însuşi Domnul, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Pe Acela cu osârdie roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua cea prea curată, Fecioara Maica Cuvântului cea nestricată, văzând pe Cruce spânzurat pe Cel ce a strălucit dintr-însa fără de durere, ca o maică plângând, a grăit: Vai mie, Fiul meu! Cum pătimeşti, vrând să mântuieşti pe om de ocara patimilor?

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată, şi a mântuit pe cei ce cântă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

Dragostea cea dumnezeiască a lui Dumnezeu minunat te-a aprins; pentru aceea ai răbdat focul bătăilor celor amare şi pe zeii celor fără de Dumnezeu i-ai ars, şi ai răcorit sufletele credincioşilor, prea fericite.

Defăimat-ai cele lumeşti, numai pentru cele ce sunt stătătoare, şi tot sufletul tău l-ai legat de dumnezeiasca dragoste. Pentru aceea ai risipit puterea necredinţei, purtătorule de chinuri Emiliane, vrednicule de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O fire, o slavă a Dumnezeirii celei în trei sori slăvind cu bună credinţă, Emiliane, ca un ostaş viteaz ai intrat la privelişte, şi pe balaurul cel tare l-ai surpat la pământ.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Preasfântă Doamnă, care singură te-ai aflat loc de sfinţenie Celui ce ne-a sfinţit pe noi, pe tine te slăvim; prin care noi cei ce locuim pe pământ, ne-am făcut cereşti şi ne-am învrednicit de viaţa cea adevărată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască slava ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate, şi ai născut Fiu pe cel fără de ani, tuturor celor ce te laudă pe tine pace dăruindu-le.

Cu picăturile sfinţitelor tale sângiuri, Emiliane, ai stins focul necredinţei; pentru aceasta ai izvorât izvor de minuni, care opreşte iezerele patimilor şi îneacă bolile şi cufundă pe draci.

Întinzându-te pe tine cel rău credincios, a poruncit să te bată; pentru aceasta, rupându-ţi-se trupul tău şi cu răni rănindu-ţi-se, ai închipuit fericită patimă Celui ce S-a rănit pe Cruce, pătimitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind plin de darurile Duhului, tămăduieşti patimi nevindecate, încetezi arsura bolilor, goneşti hulirile cele viclene şi tuturor celor din necazuri le ajuţi, vrednicule de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Cu doctoria ta cea foarte lucrătoare vindecă-mă pe mine, cel rănit de sabia păcatului, ca una ce ai născut pe Mântuitorul Hristos, care s-a rănit cu suliţa pentru mine, şi a rănit inima şarpelui, prea curată Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Venit-am întru adâncurile...
Fericit şi plin de dumnezeiască slavă te-ai aflat cu mucenicia, fericite şi împreună cu îngerii locuieşti în ceruri, rugându-te să se mântuiască sufletele noastre.

Nu ţi-ai cruţat, mărite, trupul cel muritor; pentru aceea, fiind omorât prin chinuri, ai moştenit nemurirea cea veşnică a Celui ce a omorât patimile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Racla moaştelor tale, prea fericite viteazule mucenice, izvorăşte mir ca un pârâu şi totdeauna încetează bolile cele de nevindecat ale oamenilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Eva a cules din lemn roadă aducătoare de moarte; iar tu, Preacurată, ai rodit Lemnul vieţii, a cărui gustare a înviat pe toţi morţii.

Irmosul: Venit-am întru adâncurile mării, şi m-a înecat pe mine viforul păcatelor mele cele multe; ci, ca un Dumnezeu, scoate din adânc viaţa mea, Mult-Milostive.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi lumina Ta, Doamne, s-a însemnat peste noi, care cu cunoştinţă Te lăudăm. Venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai luminos luminător, mucenice, şi cu strălucirile minunilor luminezi toată făptura, izgonind totdeauna negura patimilor de la cei ce te cinstesc pe tine, mărite Emiliane.

Sinaxar

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântului mucenic Emilian.

Stih: Emilian în cuptorul cel cu foc aruncat fiind,
Cu îngerii împreună veselindu-se înaintea lui Hristos este stând.
Pe Emilian în a optsprezecea zi cu adevărat,
În cuptorul cel cu foc l-au aruncat.

Acest sfânt era din Durostor, cetatea Misiei din Tracia, rob fiind unui elin în zilele lui Iulian Paravatul şi ale lui Capitolie Vicarul. Crezând el în Hristos şi scârbindu-se de idoli aflând vreme cu bun prilej, luând un ciocan, a intrat în capiştea idolilor şi a sfărâmat toţi idolii şi a risipit jertfele. Însă fiind supuşi alţii la chinuri pentru aceasta, el a mers de s-a vădit şi a fost bătut cu vine de bou şi, fiind băgat într-un cuptor cu foc, şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Pavel, Teis şi Valentina.

Stih: Egipteneşte, Pavele, cu limba neamului vorbeşti,
Dar nu şi cu credinţa, căci de sabie te sfârşeşti.
Pe Valentina şi pe Teis spânzurate,
Vrăjmăşii lui Dumnezeu le strujesc ca pe cele cu înşelătorii neîmpăcate.

Acesti fraţi egipteni cu neamul, fiind aduşi în Cezareea, au stat de faţă înaintea ighemonului Firmin. Si, arzându-le tălpile picioarelor cu arsuri iuţi, au fost chinuiţi cu sabie şi cu foc.

Iar Sfânta Teis a fost şuviţată fără milă.

De aceea, aducând pe Pavel şi chinuindu-L, se ruga cu glas mare pentru creştini, pentru iudei şi pentru samarineni şi ca să înceteze prigoana. Apoi tuturor li s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Iachint cel din Amastrida.

Stih: Ca pe un miros de Iachint, Cuvinte primeşte,
Pe Iachint, cel ce de împungerile trestiilor se săvârşeşte.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Marcel care, fiind întins pe pat de fier înroşit, s-a săvârşit.

Stih: Culcându-se Marcel pe patul înroşit,
Somnul cel prea fericit a adormit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Dasie şi Maron, care de sabie s-au săvârşit.

Stih: A capului lui Dasie tăiere,
A fost lui Maron spre asemenea sfârşit povăţuitoare.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Pamvo, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Pamvo pe sineşi cu viaţă s-a răstignit cu adevărat,
Şi ţie Mântuitorule celui ce te-ai răstignit s-a înfăţişat.

Tot în această zi, pomenirea celor întru sfinţi părinţii noştri Ştefan cel din Amasia, arhiepiscopul Constantinopolului şi Ioan, mitropolitul Calcedonului.

Stih: Amândoi episcopii dezlegare de pământ primind,
Înaintea Episcopului îngerilor acum se află stand.

Tot în această zi, pomenirea înnoirilor Bisericii Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei întru ale lui Calistrat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului. Ci groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau cântând: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Luminându-te cu darul dumnezeiescului Duh, ai intrat în focul cuptorului, mucenice de Dumnezeu insuflate, şi cântai: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşi cuvântat.

Înfierbântându-te de dragostea doritului tău Hristos, nu te-ai spământat de foc, în care, răcorindu-te cu Duhul, cântai: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu frumuseţea chinurilor tale te-ai asemănat cu cei fără de trup, înţelepte, cu care împreună stând înaintea lui Hristos cel prea frumos, îi cânţi veselindu-te: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Mireasă a lui Dumnezeu, cea cu numele de Doamnă, cu credinţă grăim ţie: Bucură-te, căci ai născut bucuria cea negrăită, pe Hristos Domnul, căruia cântăm: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi...

Sfărâmând închinăciunile înşelăciunii, prea înţelepte, ai slobozit din legături pe cel prins în locul tău; şi însuţi desăvârşit ai mers către mucenicie, prea lăudate, cântând: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Iată că m-am aflat la cei ce nu mă caută, şi m-am arătat celor ce nu întreabă de mine, grăiai, pururea pomenite; înţelegeţi, deci, cei fără de lege. Căci ca un miel fără de răutate te-ai sârguit a te jertfi, cântând: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu

Marele Emilian, punându-ne înainte ca nişte bucate luptele lui, ne-a chemat pe noi la ospăţ; duhovniceşte dar să ne veselim şi să cântăm: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Plouă-mi mie picături de milă, ceea ce ai născut izvorul milei, şi ploile păcatelor mele usucă-le şi îmblânzeşte valurile cele sălbatice ale sufletului meu, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, Marie, ca să te slăvesc întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-L şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit. Atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică prin boala...

Dorind a vedea bucuria şi veselia lui Dumnezeu cea negrăită, toate dulceţile cele veselitoare din viaţă le-ai defăimat, mărite, şi ai săvârşit mucenicia bucurându-te; pentru aceasta cu dragoste te fericim.

Frigându-te cu focul, ca o jertfă te-ai adus la dumnezeiasca masă, Celui ce S-a jertfit ca un miel, păzindu-te cu mirosul cel duhovnicesc şi învrednicindu-te de slava cea adevărată; pentru aceea toţi te fericim, prea lăudate.

Astăzi ne-a strălucit nouă pomenirea ta mai mult decât soarele, veselind toată inima, şi luminând cugetele credincioşilor şi gonind întunericul bolilor; pe care, după vrednicie o fericim, pătimitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adunarea cea aleasă a celor întâi-născuţi te-a câştigat pe tine cetăţean împreună cu dânşii; toţi mucenicii, împreună cu cuvioşii văzând că dănţuieşti, se veselesc. Cu care împreună adu-ţi aminte de noi, cei ce te pomenim pe tine, mare mucenice, cel cu nume mare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Luminează-mă cu lumina ta, Prealăudată, pe mine care umblu în întuneric. Dă-mi mână de ajutor, goneşte norii sufletului meu, încetează valurile patimilor mele, ceea ce eşti scăparea celor deznădăjduiţi.

Irmosul: Eva, adică prin boala neascultării, blestem înăuntru a adus; iar tu, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială, şi otpustul.

Sursa: Mineiul (lunile ianuarie-iulie), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2001

Sursa:
http://www.sfintiromani.ro/ro/pagina/373/iulie_emilian_durostorum_slujba.html

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Emilian de la Durostor

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Emilian de la Durostor (18 iulie):

https://www.academia.edu/104746320/Canonul_Sf%C3%A2ntului_mucenic_Emilian_de_la_Durostor_18_iulie_

https://archive.org/details/canon_20230720

***

Troparul Sfântului mucenic Emilian de la Durostor, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Emilian, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

(alcătuire a lui Iosif)

Cântarea I-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duh, şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maice; şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Să lăudăm astăzi pe Dumnezeul nostru cel peste toate, şi pe mucenicul Lui să-l cinstim; căci după Lege s-a chinuit, şi a primit cununa biruinţei cu puterea Duhului.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbrăcându-te cu puterea Celui ce a purtat neputinţa noastră, pentru bunătatea Sa, mărite mucenice, ai dezgolit trufia cea deşartă a slăbiciunii idolilor, de Dumnezeu fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Unimea Dumnezeirii cea întreit numărată, care se uneşte într-una şi aceeaşi fire, cu bucurie o ai propovăduit, pururea pomenite; şi, nevoindu-te foarte tare, ai stricat înşelăciunea zeilor celor mulţi, vrednicule de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Tăria mea şi lauda, şi lumina inimii mele este Hristos Domnul, pe care L-ai născut în două firi, şi este cunoscut într-un ipostas, prea curată Fecioară.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi...

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Legea Dumnezeului nostru s-a făcut sfeşnic picioarelor tale, şi lumina cărărilor tale, prin care ai împiedicat paşii celor fără de lege; pe tine, ca pe un mucenic, te lăudăm.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndreptând cărările cugetului tău către limanul cel lin al voirii lui Dumnezeu, înţelepte, ai scăpat din marea mulţime de zei, care se învăluia în duhul viclenirii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Puterile cele cereşti s-au uimit de dumnezeieştile chinuri ale lui Emilian, de credinţa şi de bărbăţia lui cea până la sfârşit, cum el fiind cu trup, smerindu-se, a surpat pe vrăjmaşul cel fără de trup.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Trecând peste legile firii la naşterea ta cea mai presus de fire, ai rămas fecioară după naştere, Maică Fecioară, că ai născut pe Ziditorul a toată zidirea, prea curată.

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceata duhovnicească, întăreşte-i; şi întru dumnezeiască slava ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus cel mai presus de Dumnezeire, prin palma curată, şi a mântuit pe cei ce cântă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dragostea cea dumnezeiască a lui Dumnezeu minunat te-a aprins; pentru aceea ai răbdat focul bătăilor celor amare şi pe zeii celor fără de Dumnezeu i-ai ars, şi ai răcorit sufletele credincioşilor, prea fericite.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Defăimat-ai cele lumeşti, numai pentru cele ce sunt stătătoare, şi tot sufletul tău l-ai legat de dumnezeiasca dragoste. Pentru aceea ai risipit puterea necredinţei, purtătorule de chinuri Emiliane, vrednicule de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O fire, o slavă a Dumnezeirii celei în trei sori slăvind cu bună credinţă, Emiliane, ca un ostaş viteaz ai intrat la privelişte, şi pe balaurul cel tare l-ai surpat la pământ.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Preasfântă Doamnă, care singură te-ai aflat loc de sfinţenie Celui ce ne-a sfinţit pe noi, pe tine te slăvim; prin care noi cei ce locuim pe pământ, ne-am făcut cereşti şi ne-am învrednicit de viaţa cea adevărată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască slava ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate, şi ai născut Fiu pe cel fără de ani, tuturor celor ce te laudă pe tine pace dăruindu-le.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu picăturile sfinţitelor tale sângiuiri, Emiliane, ai stins focul necredinţei; pentru aceasta ai izvorât izvor de minuni, care opreşte iezerele patimilor şi îneacă bolile şi cufundă pe draci.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întinzându-te pe tine cel rău credincios, a poruncit să te bată; pentru aceasta, rupându-ţi-se trupul tău şi cu răni rănindu-ţi-se, ai închipuit fericită patimă Celui ce S-a rănit pe Cruce, pătimitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind plin de darurile Duhului, tămăduieşti patimi nevindecate, încetezi arsura bolilor, goneşti hulirile cele viclene şi tuturor celor din necazuri le ajuţi, vrednicule de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Cu doctoria ta cea foarte lucrătoare vindecă-mă pe mine, cel rănit de sabia păcatului, ca una ce ai născut pe Mântuitorul Hristos, care s-a rănit cu suliţa pentru mine, şi a rănit inima şarpelui, prea curată Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Venit-am întru adâncurile...

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericit şi plin de dumnezeiască slavă te-ai aflat cu mucenicia, fericite, şi împreună cu îngerii locuieşti în ceruri, rugându-te să se mântuiască sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu ţi-ai cruţat, mărite, trupul cel muritor; pentru aceea, fiind omorât prin chinuri, ai moştenit nemurirea cea veşnică a Celui ce a omorât patimile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Racla moaştelor tale, prea fericite viteazule mucenice, izvorăşte mir ca un pârâu şi totdeauna încetează bolile cele de nevindecat ale oamenilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Eva a cules din lemn roadă aducătoare de moarte; iar tu, Preacurată, ai rodit Lemnul vieţii, a cărui gustare a înviat pe toţi morţii.

Irmos: Venit-am întru adâncurile mării, şi m-a înecat pe mine viforul păcatelor mele cele multe; ci, ca un Dumnezeu, scoate din adânc viaţa mea, Mult-Milostive.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi lumina Ta, Doamne, s-a însemnat peste noi, care cu cunoştinţă Te lăudăm. Venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai luminos luminător, mucenice, şi cu strălucirile minunilor luminezi toată făptura, izgonind totdeauna negura patimilor de la cei ce te cinstesc pe tine, mărite Emiliane.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului. Ci groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau cântând: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te cu darul dumnezeiescului Duh, ai intrat în focul cuptorului, mucenice de Dumnezeu insuflate, şi cântai: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşi cuvântat.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înfierbântându-te de dragostea doritului tău Hristos, nu te-ai spământat de foc, în care, răcorindu-te cu Duhul, cântai: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu frumuseţea chinurilor tale te-ai asemănat cu cei fără de trup, înţelepte, cu care împreună stând înaintea lui Hristos cel preafrumos, îi cânţi veselindu-te: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Mireasă a lui Dumnezeu, cea cu numele de Doamnă, cu credinţă grăim ţie: Bucură-te, căci ai născut bucuria cea negrăită, pe Hristos Domnul, căruia cântăm: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi…

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfărâmând închinăciunile înşelăciunii, prea înţelepte, ai slobozit din legături pe cel prins în locul tău; şi însuţi desăvârşit ai mers către mucenicie, prea lăudate, cântând: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată că m-am aflat la cei ce nu mă caută, şi m-am arătat celor ce nu întreabă de mine, grăiai, pururea pomenite; înţelegeţi, deci, cei fără de lege. Căci ca un miel fără de răutate te-ai sârguit a te jertfi, cântând: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Marele Emilian, punându-ne înainte ca nişte bucate luptele lui, ne-a chemat pe noi la ospăţ; duhovniceşte dar să ne veselim şi să cântăm: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Plouă-mi mie picături de milă, ceea ce ai născut izvorul milei, şi ploile păcatelor mele usucă-le şi îmblânzeşte valurile cele sălbatice ale sufletului meu, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, Marie, ca să te slăvesc întru toţi vecii.

Irmos: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-L şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit. Atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică prin boala...

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind a vedea bucuria şi veselia lui Dumnezeu cea negrăită, toate dulceţile cele veselitoare din viaţă le-ai defăimat, mărite, şi ai săvârşit mucenicia bucurându-te; pentru aceasta cu dragoste te fericim.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frigându-te cu focul, ca o jertfă te-ai adus la dumnezeiasca masă, Celui ce S-a jertfit ca un miel, păzindu-te cu mirosul cel duhovnicesc şi învrednicindu-te de slava cea adevărată; pentru aceea toţi te fericim, prea lăudate.

Stih: ***Sfinte mucenice Emilian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Astăzi ne-a strălucit nouă pomenirea ta mai mult decât soarele, veselind toată inima, şi luminând cugetele credincioşilor şi gonind întunericul bolilor; pe care, după vrednicie o fericim, pătimitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adunarea cea aleasă a celor întâi-născuţi te-a câştigat pe tine cetăţean împreună cu dânşii; toţi mucenicii, împreună cu cuvioşii văzând că dănţuieşti, se veselesc. Cu care împreună adu-ţi aminte de noi, cei ce te pomenim pe tine, mare mucenice, cel cu nume mare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a Născătoarei

Luminează-mă cu lumina ta, Prealăudată, pe mine care umblu în întuneric. Dă-mi mână de ajutor, goneşte norii sufletului meu, încetează valurile patimilor mele, ceea ce eşti scăparea celor deznădăjduiţi.

Irmos: Eva, adică prin boala neascultării, blestem înăuntru a adus; iar tu, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Sedealna, glasul al 3-lea: **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Aprinzându-te de râvna cea dumnezeiască, nu te-ai spăimântat de focul ce este rob asemenea cu tine; ci intrând cu voire nespăimântată în focul cel aprins, te-ai ars cu totul, şi te-ai adus ca o jertfă Stăpânului, mărite mucenice. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Nu S-a despărţit de firea cea dumnezeiască făcându-Se trup în pântecele tău; ci, întrupându-Se, Dumnezeu a rămas, Cel ce te-a păzit pe tine, Maica Sa, după naştere fecioară, ca şi mai înainte de naştere, însuşi Domnul, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Pe Acela cu osârdie roagă-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Mieluşeaua cea prea curată, Fecioară Maica Cuvântului cea nestricată, văzând pe Cruce spânzurat pe Cel ce a strălucit dintr-însa fără de durere, ca o maică plângând, a grăit: Vai mie, Fiul meu! Cum pătimeşti, vrând să mântuieşti pe om de ocara patimilor?

Doamne Iisuse Hristoase pentru rugăciunile Sfântului mucenic Emilian, miluieşte-ne şi mântuieşte-ne pe noi păcătoşii. Amin.

Acatistul Sfântului mucenic Emilian de la Durostor

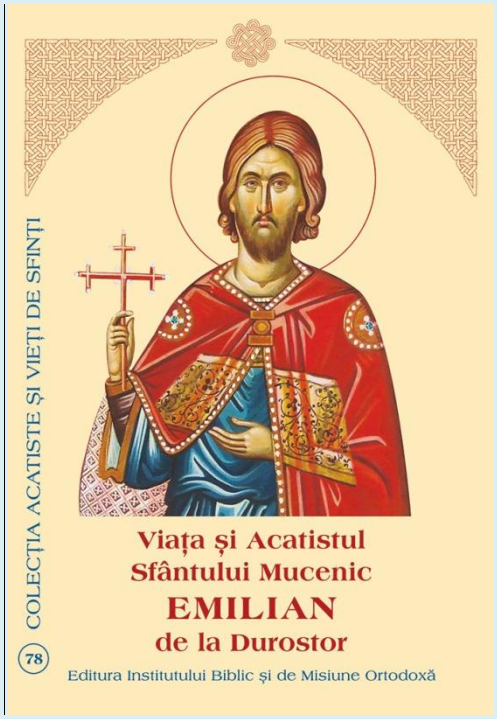

Acatistul Sfântului mucenic Emilian de la Durostor (18 iulie):

https://www.academia.edu/104678268/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_mucenic_Emilian_de_la_Durostor_18_iulie_

https://archive.org/details/ac.-sf.-emilian

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfântului mucenic Emilian de la Durostor - 18 iulie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=yTe2K2f_Ig8

Roagă-te și crede - Acatistul Sfântului mucenic Emilian de la Durostorum - 18 iulie:
https://www.youtube.com/watch?v=wfF95AO2MNo

&&&

Troparul: Izbăvitorule de întristare, Sfinte mucenic Emilian, stâlp al creştinătăţii, de ispite ne miluieşti şi de nevoi nemişcat. Cel ce ai rupt haina păgânităţii prin credinţă, zdrobind idolii templului te-ai făcut jertfă, pentru adevăr chinuri răbdând. Lauda prea cinstită a României, mijlocitorule către Ziditorul, cel ce te veseleşti cu Cetele ingereşti, nu înceta a te ruga lui Hristos Dumnezeu pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

***

Condacul 1

Ca pe o podoabă a mucenicilor şi apărător fierbinte al dreptei credinţe, te lăudăm pe tine, Sfinte mucenice Emilian, biruitorul înşelăciunii idoleşti. Iar tu, ca cel ce eşti mijlocitorul nostru către Dumnezeu, de înşelăciunea vrăjmaşului ne izbăveşte pe noi, care-ţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!***

Icosul 1

Credinţa cea de viaţă dătătoare, mucenice Emilian, primind-o de la părinţii tăi cei de bun neam, luminat de harul lui Hristos, ai trăit pe pământ în fapte bune, pentru ca tinereţea ta să o aduci prinos de bună mireasmă lui Dumnezeu. Pentru aceasta, vrednicule de laudă, îţi aducem cântarea aceasta:

Bucură-te, floare rară, răsădită în cetatea Durostorum;
Bucură-te, că din părinţi bine credincioşi ai odrăslit;
Bucură-te, înger pământesc, luminat de harul lui Dumnezeu;
Bucură-te, prunc nevinovat, care ai crescut sub adumbrirea Duhului Sfânt;
Bucură-te, că te-ai hrănit cu învăţătura lui Hristos;
Bucură-te, cel ce Soarele dreptăţii te-a luminat;
Bucură-te, că dreapta credinţă ţi-a fost far călăuzitor;
Bucură-te, că din tinereţe ai avut nădejde tare către Dumnezeu;
Bucură-te, că de dragostea Lui nu te-ai despărţit;
Bucură-te, cântare suavă a iubirii treimice;
Bucură-te, că din dulceaţa Scripturilor te-ai hrănit;
Bucură-te, că de cele lumeşti nu ţi-ai lipit inima;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 2-lea

Viaţa ta, plăcută lui Dumnezeu, mărite Emilian, a fost în vremea nelegiuitului împărat Iulian, prigonitorul creştinilor. Însă, nici prigonirile, nici ameninţările dezlănţuite de acesta, nu te-au despărţit de dragostea lui Hristos, Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, căruia neîncetat I-ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Plin de Duh Sfânt şi întărit de dragostea lui Hristos, ai înfruntat marea prigonire a împăratului apostat şi, văzând înşelăciunea idolească, ai început să propovăduieşti celor din cetatea Durostorum să nu se lepede de dreapta credinţă. De aceea, te lăudăm zicând:

Bucură-te, ostaş plin de credinţă dreaptă şi statornică;
Bucură-te, viteaz luptător pentru apărarea creştinilor;

Bucură-te, sabie care tai înşelăciunea idolească;
Bucură-te, scut de apărare împotriva duşmanilor văzuţi şi nevăzuţi;
Bucură-te, pavăza celor aflaţi în primejdii şi necazuri;
Bucură-te, piatră tăiată din piatra Hristos;
Bucură-te, bună mlădiţă ieşită din viţa Hristos;
Bucură-te, cel care te-ai arătat plin de har dumnezeiesc;
Bucură-te, următorul Sfântului Dasius - martirul din cetatea ta;
Bucură-te, luceafăr răsărit în vremea prigonirilor;
Bucură-te, că te-ai lepădat de slujirea împăratului pământesc;
Bucură-te, că ţi-ai ales ca împărat pe Împăratul cel veşnic;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 3-lea

Ca şi Irod, omorâtorul pruncilor din Betleem, tot aşa şi ighemonul Capitolinus a ucis pe pruncii născuţi din apă şi din Duh, în cetatea Durostorum. Dar tu, vrednicule ostaş al lui Hristos, văzând fărădelegea lui, te-ai rugat pentru aşezarea sufletelor nevinovate în ceata mucenicilor şi, dând slavă lui Dumnezeu, cântai neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Dacă ai văzut asuprirea şi suferinţa creştinilor din cetatea părinţilor tăi, ca un neînfricat ostaş al lui Hristos te-ai împotrivit cu multă bărbăţie celor ce sileau pe creştini să jertfească zeilor, mustrând cu tărie nelegiuirea lor. Pentru aceea, cu bucurie îţi aducem aceste laude:
Bucură-te, că nu te-ai supus poruncii împărăteşti;
Bucură-te, că nu te-ai alăturat închinătorilor idoleşti;
Bucură-te, că prigonitorii nu te-au înduplecat să jertfeşti zeilor;
Bucură-te, că ospăţul lui Hristos ai dorit;
Bucură-te, că ţi-ai aprins inima pentru Hristos;
Bucură-te, că veselia cea trecătoare nu ţi-a schimbat sufletul plin de Duhul Sfânt;
Bucură-te, că răbdarea mucenicilor te-a întărit;
Bucură-te, că aceasta te-a făcut să ai îndrăzneală a intra în capiştea idolilor;
Bucură-te, că ai sfărâmat idolii cei nesimţitori;
Bucură-te, că Hristos ţi-a dat tărie şi îndrăzneală;
Bucură-te, putere din puterea lui Hristos;
Bucură-te, lumină aprinsă din lumina Duhului;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 4-lea

Auzind Capitolinus vestea distrugerii altarelor păgâneşti, s-a tulburat şi cu mare mânie a strigat: "În grabă căutaţi pe Emilian şi aflându-l, să mi-l aduceţi ca să-l pierd". Dar tu, sfinte, unit fiind în cuget cu Hristos-Dumnezeu, nu te-ai înspăimântat de ameninţările lui, căci neîncetat cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Poruncilor împăratului nu te-ai supus, Sfinte Emilian, căci Hristos te-a într-armat cu chemare sfântă la pătimire pentru El. Drept aceea, ai pornit spre ajutorul şi îmbărbătarea creştinilor prigoniţi, mărturisind cu tărie că şi tu, asemenea lor, nu te supui poruncilor păgâneşti. Pentru aceea, primeşte în dar cântarea noastră, sfinte:
Bucură-te, urmaş al lui Hristos şi credincioasă slugă;
Bucură-te, că Mântuitorul te-a chemat la pătimire pentru El;
Bucură-te, ascultător al glasului dumnezeiesc;
Bucură-te, că nesuferind nedreptatea, de bună voie te-ai predat celor fărădelege;
Bucură-te, că pe mulţi ai întărit în credinţa cea adevărată;
Bucură-te, vrednic luptător pentru Hristos;
Bucură-te, că viaţa întru nimic nu ţi-ai cruţat;
Bucură-te, că în faţa scaunului de judecată, luminos te-ai arătat;
Bucură-te, viteaz ostaş, care ai biruit păgânătatea;
Bucură-te, că în inima ta a încăput Hristos cel neîncăput;
Bucură-te, că Acesta te-a întărit să poţi pătimi pentru El;
Bucură-te, candela nestinsă în biserica lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 5-lea

Vederile minţii avându-le curăţite, ai ales a pătimi pentru Hristos, dorind a te jertfi pentru El, a învia împreună cu El, cântând neîncetat cântarea îngerească: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Dintru înălţime putere primind, cu îndrăzneală ai stat în faţa lui Capitolinus, vorbindu-i de Hristos, încât acesta s-a mirat de înţelepciunea ta. Auzind aceasta, cetele sfinţilor în cer s-au bucurat, iar noi, pe pământ, te lăudăm, zicând:
Bucură-te, stea luminată de Soarele Hristos;
Bucură-te, cel ce ai alergat către chinuri, rănit fiind de dragostea Stăpânului;
Bucură-te, că de frumuseţea trupului nu te-ai îngrijit;
Bucură-te, că frumuseţea cea dumnezeiască ai dorit;
Bucură-te, că înşelăciunea idolească ai alungat;
Bucură-te, cel ce ai revărsat lumină din lumina lui Hristos în sufletele credincioşilor;
Bucură-te, cel ce aduci bucurie celor ce te iubesc;

Bucură-te, că necredincioşii, văzându-te luminat de înţelepciunea lui Hristos, s-au cutremurat;
Bucură-te, cel ce ai îndepărtat rătăcirea păgânească;
Bucură-te, răbdătorule de chinuri şi apărătorul dreptei credinţe;
Bucură-te, vas ales al Preasfintei Treimi;
Bucură-te, că în ceruri, răsplată ţi s-a pregătit;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 6-lea

Supus din nou întrebărilor păgânului judecător, tu, mucenice Emilian, te-ai arătat neclintit în credinţa întru Hristos. Ai nesocotit bătăile ce ţi-au zdrobit trupul pentru că ai stat ca un adevărat ostaş, mărturisind adevărul şi cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Neclintit fiind şi stând tare pe piatra credinţei, te-ai arătat puternic, sfinte mucenice, urmând îndemnurilor Învăţătorului tău, cel ce a mântuit lumea de înşelăciunea vrăjmaşului. Pentru aceasta, cu dragoste îţi cântăm:
Bucură-te, mult pătimitorule pentru Hristos;
Bucură-te, pildă bună credincioşilor dreptmăritori;
Bucură-te, slujitor al adevărului şi om al dreptăţii;
Bucură-te, ancoră tare şi nemişcată a dreptei credinţe;
Bucură-te, purtătorule de Hristos şi mireasma Duhului;
Bucură-te, înger în trup şi reazem al Bisericii;
Bucură-te, suflet înmiresmat de mirul pătimirilor;
Bucură-te, îndelung răbdătorule şi statornic în adevăr;
Bucură-te, biruitor al înşelăciunii diavoleşti;
Bucură-te, propovăduitor al Adevărului;
Bucură-te, bun chivernisitor al tainelor dumnezeieşti;
Bucură-te, solia noastră către Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 7-lea

Foc pentru credinţă având în sufletul tău, fericite mucenice Emilian, pentru dragostea Celui dorit de tine, întru nimic ai socotit chinurile, întărit de dorul Lui şi vesel ai înfruntat toate, rugându-te pentru prigonitorii tăi, iar lui Dumnezeu aduceai laudă: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Nici bătăile, nici ademenirile împăratului, nici sabia ighemonului nu te-au înspăimântat, nici te-au despărţit de Hristos, căci tu, Sfinte Emilian, răcorindu-te din Izvorul vieţii, te-ai întărit. Pentru aceasta, uimindu-ne, îţi cântăm:
Bucură-te, potir al dragostei şi cupă a răbdării;
Bucură-te, sfetnic luminos şi candelă veşnic aprinsă;
Bucură-te, tânăr plin de râvnă dumnezeiască;
Bucură-te, glas auzit de Hristos în ceruri;
Bucură-te, faţă de înger luminată de Duhul Sfânt;
Bucură-te, jertfă plăcută lui Dumnezeu;
Bucură-te, piatră la temelia Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, stâlp neclintit al creştinătăţii;
Bucură-te, rob al lui Hristos şi prieten al îngerilor;
Bucură-te, martir prea lăudat din ceata mucenicilor;
Bucură-te, sămânţă bună aruncată în pământ românesc;
Bucură-te, floare rară, deschisă în nădejdea învierii;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 8-lea

După îndelungi prigoniri şi chinuri cumplite, ţi-ai dat sufletul în mâinile lui Hristos, strigând ca şi Sfântul arhidiacon Ştefan, întâiul mucenic: "Doamne, Iisuse Hristoase, primeşte duhul meu". Şi astfel, sufletul tău, Sfinte Emilian, a fost aşezat în ceata martirilor, cântând neîncetat Preasfintei Treimi, cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Dacă ai trecut prin jertfă, din moarte la viaţă, adică în timpul lui Dumnezeu, Sfinte mucenice Emilian, nu ai părăsit nicicum pe cei ce se luptă încă cu necazurile şi primejdiile din lumea aceasta, ci mijloceşti la Preamilostivul Dumnezeu pentru cei ce-ţi cântă unele ca acestea:
Bucură-te, Sfinte Emilian, mucenic prea mărit al lui Hristos;
Bucură-te, împreună-vorbitorule cu îngerii;
Bucură-te, fiu al cetăţii Durostorum şi protopărinte al martirilor români;
Bucură-te, lauda Dobrogei şi bucuria tuturor românilor;
Bucură-te, mucenic cinstit în toate provinciile româneşti;
Bucură-te, rugător fierbinte pentru toţi cei ce te cinstesc cu dragoste;
Bucură-te, purtătorule de cunună cerească;
Bucură-te, prea înţelepte, cel ce ai semănat sămânţa bună în ţarina ta;
Bucură-te, vrednicule de laudă şi bucuria credincioşilor;
Bucură-te, turn al creştinătăţii şi stâlp al Bisericii;
Bucură-te, apărător al dreptei credinţe;
Bucură-te, îndrăznirea noastră către Dumnezeu;

Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 9-lea

În Împărăţia cerurilor intrând, Sfinte mucenice Emilian, te îndulceşti de răsplata veşnicelor bunătăţi ale Stăpânului tuturor, Hristos Dumnezeu, pentru care ai pătimit; iară acolo, mărite mărturisitorule, nu încetezi a-I mulţumi, cântând împreună cu îngerii: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Mărgăritar de mult preţ al pământului Dobrogei te-ai arătat, Sfinte Emilian, mucenice al lui Hristos; căci trupul tău, îngropat în pământul strămoşilor noştri, sămânţă dătătoare de rod duhovnicesc s-a arătat urmaşilor tăi, iar sângele tău a rodit credinţa şi demnitatea noastră, a celor ce cântăm, după cuviinţă pomenirea ta, zicând:
Bucură-te, urmaş al apostolilor şi propovăduitor al Adevărului;
Bucură-te, sămânţă dumnezeiască semănată în pământ străbun;
Bucură-te, cel ce ai întregit ceata martirilor dobrogeni;
Bucură-te, comoară în pământ ascunsă în aşteptarea căutătorilor;
Bucură-te, cărare care duci la ceruri pe cei cucernici;
Bucură-te, izvor din care se adapă bunii credincioşi;
Bucură-te, rază de soare pentru poporul cel bine credincios;
Bucură-te, liman duhovnicesc în care se odihnesc credincioşii;
Bucură-te, cădelniţă de aur care porţi focul cel dumnezeiesc;
Bucură-te, făclie călăuzitoare în noaptea ispitelor;
Bucură-te, cărbune aprins din dragostea lui Hristos;
Bucură-te, luceafăr răsărit în zorii creştinismului românesc;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 10-lea

Cu ce cântări de laudă vom încununa pe mucenicul Emilian, căci acesta ca un bun atlet al lui Hristos, pe pământ a biruit uneltirile lui Veliar, iar în ceruri, vede pururea faţa cea prea luminată a Stăpânului tuturor, căruia îi cântă neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Având îndrăzneală către Dumnezeu pe care l-ai iubit, sfinte mucenice, nu înceta a te ruga pentru cei ce cinstesc cu dragoste pomenirea ta şi-ţi cântă cu evlavie, din inimă curată, unele ca acestea:
Bucură-te, prieten al lui Dumnezeu şi frate al nostru;
Bucură-te, că Hristos s-a împlinit întru tine;
Bucură-te, sălaş al Duhului Sfânt;
Bucură-te, că înaintezi mereu către adâncimile Preasfintei Treimi;

Bucură-te, cel ce stai în ceata mucenicilor, slăvind pe Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce desluşeşti tainele cele ascunse;
Bucură-te, rugător fierbinte şi sprijin sufletelor asuprite;
Bucură-te, bucuria îngerilor şi slava mucenicilor;
Bucură-te, dătător de bunătăţi duhovniceşti credincioşilor;
Bucură-te, suflet încărcat de roadele Duhului Sfânt;
Bucură-te, jertfă vie cu bună mireasmă plăcută lui Dumnezeu;
Bucură-te, celor sinceri şi smeriţi, bucurie şi grabnic ajutor;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 11-lea

Darul cel dat ţie de la Dumnezeu, ca răsplată pentru nevoinţele tale, mărite mucenice Emilian, cine poate să-l spună, cu adevărat? Căci te-ai învrednicit a face minuni şi faceri de bine celor ce se roagă ţie cu credinţă; pentru aceea, săvârşind cu dragoste sfântă pomenirea ta, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Lăudăm nevoinţele tale, Sfinte mucenice Emilian, şi, cinstind sfintele tale moaşte, slăvim pe Dumnezeu, cel ce te-a prea mărit şi te-a dăruit poporului nostru spre a-l feri de tot felul de ispite şi necazuri, pentru care cântăm:
Bucură-te, răbdătorule în chinuri, întărirea celor slabi în credinţă;
Bucură-te, izbăvitorule de întristare şi dătătorule de bucurie;
Bucură-te, îndulcirea celor ce aleargă la tine;
Bucură-te, purtătorule de balsamul tămăduirilor;
Bucură-te, alinarea celor suferinzi şi părăsiţi;
Bucură-te, biruitorul nedreptăţilor şi pacea celor oropsiţi;
Bucură-te, ocrotitorul văduvelor şi al orfanilor;
Bucură-te, luminarea pruncilor şi înţelepciunea tinerilor;
Bucură-te, începătura mucenicilor şi bucuria cuvioşilor;
Bucură-te, sprijinitorul bătrânilor şi miluitorul săracilor;
Bucură-te, risipitorul furtunilor şi aducător de roadă pământului;
Bucură-te, turnul biruinţei şi uşa mântuirii;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 12-lea

Har dumnezeiesc cere nouă, sfinte, de la Dumnezeu, ca să putem lupta împotriva vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi. Întinde nouă mână de ajutor şi împacă viaţa noastră ca să nu pierim în iureşul ispitelor, ci, bucurându-ne, să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Ca pe o podoabă de mult preţ te are Biserica noastră dreptmăritoare, pe tine, mucenice Emilian; căci de veacuri se cinsteşte numele tău în tot pământul românesc. De aceea, îţi aducem mulţumire pentru binefacerile pe care le reverşi peste noi, cei ce-ţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, sfinte, de veacuri cinstit în tot pământul românesc;
Bucură-te, că sfintele tale moaşte la Silistra s-au descoperit;
Bucură-te, întâiule între martirii dobrogeni;
Bucură-te, că eşti binecuvântare pentru neamul românesc;
Bucură-te, că în toată ţara ţi s-au înălţat locaşuri sfinte;
Bucură-te, rugător fierbinte pentru cei ce cinstesc numele tău;
Bucură-te, grabnic folositor celor ce aleargă la tine cu credinţă;
Bucură-te, potirul binecuvântării şi mijlocitorul harului;
Bucură-te, făclie luminoasă şi rază cerească;
Bucură-te, cel ce torni în inimi har dumnezeiesc;
Bucură-te, nădejdea mântuirii noastre;
Bucură-te, sprijinitorul nostru în ziua Judecăţii;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, mult pătimitorule ostaş al lui Hristos, Sfinte mucenice Emilian, cel ce te-ai învrednicit de la Hristos de mari daruri cereşti, primeşte rugăciunea noastră, a păcătoşilor, şi fii mijlocitor pentru noi către Înduratul Dumnezeu să ne izbăvească de focul cel veşnic, iertându-ne păcatele, ca împreună cu tine să-I cântăm: ***Aliluia!***

Apoi se zic iarăşi:

Icosul 1

Credinţa cea de viaţă dătătoare, mucenice Emilian, primind-o de la părinţii tăi cei de bun neam, luminat de harul lui Hristos, ai trăit pe pământ în fapte bune, pentru ca tinereţea ta să o aduci prinos de bună mireasmă lui Dumnezeu. Pentru aceasta, vrednicule de laudă, îţi aducem cântarea aceasta:

Bucură-te, floare rară, răsădită în cetatea Durostorum;
Bucură-te, că din părinţi binecredincioşi ai odrăslit;
Bucură-te, înger pământesc, luminat de harul lui Dumnezeu;
Bucură-te, prunc nevinovat, care ai crescut sub adumbrirea Duhului Sfânt;
Bucură-te, că te-ai hrănit cu învăţătura lui Hristos;
Bucură-te, cel ce Soarele dreptăţii te-a luminat;
Bucură-te, că dreapta credinţă ţi-a fost far călăuzitor;
Bucură-te, că din tinereţe ai avut nădejde tare către Dumnezeu;

Bucură-te, că de dragostea Lui nu te-ai despărţit;
Bucură-te, cântare suavă a iubirii treimice;
Bucură-te, că din dulceaţa Scripturilor te-ai hrănit;
Bucură-te, că de cele lumeşti nu ţi-ai lipit inima;
Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!

Condacul 1

Ca pe o podoabă a mucenicilor şi apărător fierbinte al dreptei credinţe, te lăudăm pe tine, Sfinte mucenice Emilian, biruitorul înşelăciunii idoleşti. Iar tu, ca cel ce eşti mijlocitorul nostru către Dumnezeu, de înşelăciunea vrăjmaşului ne izbăveşte pe noi, care-ţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte mucenice Emilian, alesule ostaş al lui Hristos!***

Şi această:

Rugăciune către Sfântul mucenic Emilian

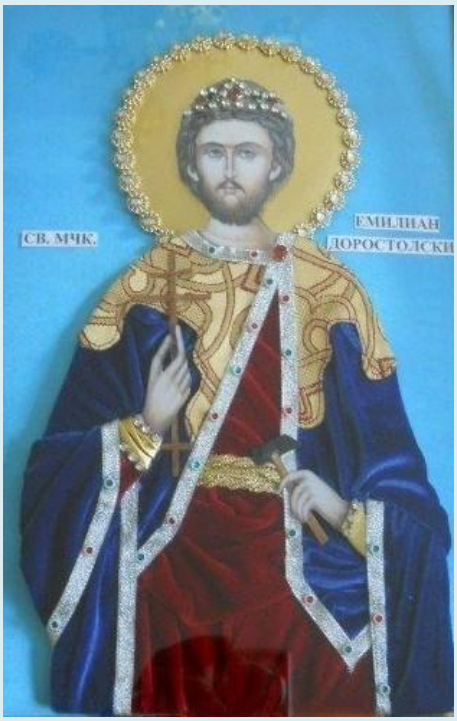

Prea lăudate mucenice al lui Hristos, Sfinte Emilian, care ai sfărâmat altarele idolilor şi te-ai adus jertfă bine plăcută lui Dumnezeu, auzi-ne pe noi, cei ce cădem înaintea icoanei tale şi cu umilinţă te rugăm: fii mijlocitor nouă către Stăpânul şi Mântuitorul lumii, ca unul care ai dobândit îndrăznire către Dumnezeu.

Cel ce ai risipit idolii templului, alungă idolii necredinţei care s-au înălţat în sufletele noastre şi, prin rugăciunile tale către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, zdrobeşte păcatul sub picioarele noastre, ca să punem hotar vieţii noastre întinate.

Stea luminoasă pe cerul Bisericii, alungă întunericul neîncrederii dintre noi şi umple mintea noastră de cunoştinţa cea adevărată din înţelepciunea cea dată ţie. Candelă care arzi veşnic de dragostea lui Hristos, aprinde-ne şi pe noi cu evlavie şi iubire.

Dă-ne răbdarea ta, sfinte, virtute cu care ai biruit privind la Cel a cărui suferinţă a depăşit orice suferinţă şi a cărui slavă strălucitoare a depăşit orice slavă.

Dă-ne curajul şi voinţa ta; credinţa şi iubirea ta către Dumnezeu.

Învaţă-ne umilinţa cu care ai părăsit toate bucuriile şi bogăţiile pământeşti, iar pacea cu care ai stat în faţa guvernatorului, fă să strălucească şi în noi podoaba frumuseţii inimii tale curate.

Tu, care umpli de lumină pe cei credincioşi, pune în noi, cu rugăciunile tale, temelia statorniciei şi a sfinţeniei, moştenitorule al nemuririi, roagă-te să fim şi noi împreună cu tine moştenitori.

Tu, care te desfătezi cu cetele tuturor sfinţilor şi faci fii ai luminii pe cei ce se roagă ţie şi te prăznuiesc, roagă-te să ajungem la Soarele dreptăţii şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care străluceşte peste toţi cei pecetluiţi cu Sângele Său. Căruia I se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea, în vecii vecilor.

Amin.

„Mucenicul Tău, Doamne, Emilian, întru nevoința sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că, având tăria Ta, pe chinuitori i-a surpat; zdrobit-a și ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, mântuiește sufletele noastre."

Troparul Sfântului Mucenic
Emilian de la Durostor

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-298-5

Imnografie

Troparul Sfântului mucenic Emilian de la Durostor: Mucenicul Tău, Doamne, Emilian, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

(Video) Troparul Sfântului mucenic Emilian de la Durostor - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-mucenic-emilian-de-la-durostor-tropar

Tropar Sfântului mucenic Emilian de la Durostor**:** Ca un dar şi rod dumnezeiesc, prin foc te-ai dat pe tine Stăpânului, iar prin darurile tale ne bucuri pe noi acum, căci foc din cer sufletul tău, cu totul de foc, cuprinzându-l, ca o boare s-a făcut, mucenice. Nu înceta, pururea, să păzeşti pe cei ce te cinstesc, Emiliane slăvite.

Condacul Sfântului mucenic Emilian de la Durostor: Arătatu-te-ai luminos luminător, mucenice şi cu strălucirile minunilor luminezi toată făptura, izgonind totdeauna negura patimilor de la cei ce te cinstesc pe tine, mărite mucenice Emilian.

***

Stea luminoasă ai arătat Bisericii pe mucenicul Emilian şi ostaş prea ales, care luminează acum toată lumea cu lucrări de minuni tainice şi goneşte întunericul necredinţei; de la acela luminându-ne cu dumnezeiască cuviinţă, te lăudăm pe tine, Iisuse atotputernice, Mântuitorul sufletelor noastre. *(Dintre stihirile cântate seara la Vecernie)*

Fiind plin de darurile Duhului, tămăduieşti patimi nevindecate, încetezi arsura bolilor, goneşti duhurile cele viclene şi tuturor din necazuri le ajuţi, vrednicule de laudă.

Racla moaştelor tale, prea fericite viteazule mucenic, izvorăşte mir ca un pârâu şi totdeauna încetează bolile cele de nevindecat ale oamenilor.

Marele Emilian, punându-ne înainte ca nişte bucate luptele lui, ne-a chemat pe toţi la ospăţ; duhovniceşte dar să ne veselim şi să cântăm: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Adunarea cea aleasă a celor întâi-născuţi te-a câştigat pe tine cetăţean împreună cu dânşii; toţi mucenicii, împreună cu cuvioşii, văzând că dănţuieşti, se veselesc. Cu care împreună adu-ţi aminte de noi, cei ce te pomenim pe tine, mare mucenice, cel cu nume mare. *(Din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Emilian

Icoană din Biserica „Naşterea Maicii Domnului“ din Drumul Taberei, Bucureşti

Cuvant Ortodox - Sfântul mucenic Emilian - 18 iulie:
https://www.youtube.com/watch?v=yowZEtmr5Hc

***

Pe vremea împărăţiei păgânului împărat Iulian, depărtatul de Dumnezeu, s-a pornit o cumplită prigoană împotriva creştinilor, ca un vifor şi furtună, încât s-a tulburat toată lumea. El dăduse poruncă, trimiţând ighemoni aspri, în toată stăpânirea Romei, prin toate ţările şi cetăţile, ca toţi creştinii din toată seminţia şi neamul şi de toată vârsta, să fie daţi fără de milă la cumplite chinuri. Cu o nedreaptă poruncă ca aceea, Iulian, întărâtându-se cu mânie şi cu vrajbă împotriva lui Hristos şi a robilor Lui, a stricat legile cele drepte şi a umplut Răsăritul şi Apusul de sângele creştinilor.

Şi a aşezat în cetatea Durostor, care se află în ţara Misiei, pe un muncitor ne-milostiv, anume Capitolin, plin de înşelăciune şi cu mintea întunecată, pierzător de oameni şi iubitor de idoli.

Acesta, intrând în templu, după ce a adus jertfe tuturor zeilor săi, s-a întors în palatul său. În altă zi a ieşit la locul cel de judecată, care era în privelişte şi a şezut pe un scaun înalt, cu mare mândrie şi cu îngrozire spre înfricoşarea creştinilor. Deci, punând de faţă porunca împărătească, întreba cu dinadinsul de este cineva în cetate, care se împotriveşte zeilor şi mărturiseşte că este creştin. Cetăţenii cu jurământ îl încredinţau că nu este în cetatea lor nici unul din acel fel; ci toţi cu închinăciune şi cu jertfe, cinstesc pe zei în toate zilele.

Auzind acestea, ighemonul Capitolin s-a bucurat foarte mult şi a poruncit să fie chemate la un ospăţ toate căpeteniile sale, zicându-le: *"De vreme ce vă văd pe voi slujind cu osârdie părinteştilor zei, se cade ca în ziua de astăzi să mâncăm, să bem şi să ne veselim împreună".*

În acea cetate era un creştin tăinuit cu numele Emilian, rob al oarecărui bărbat cinstit şi mai mare al cetăţii. Pe când aceştia petreceau împreună cu Capitolin, fericitul Emilian, aflând vreme bună să câştige cununa vieţii celei de sus, fiindcă se socotea pe sine creştin nu numai în faţa lui Dumnezeu şi a îngerilor, ci cunoscut şi în faţa oamenilor şi ca lucrul acesta să fie arătat tuturor, îmbrăcat fiind totdeauna ca un viteaz ostaş al lui Hristos cu platoşa credinţei şi cinstita cruce, a intrat în capiştea idolească şi luând un ciocan de fier, a răsturnat cu mâinile sale toţi idolii, sfărâmându-i în bucăţi. Apoi a răsturnat altarul lor, jertfele care erau înaintea lor le-a aruncat, a spart sfeştnicele şi a vărsat toate vasele.

După plecarea lui, a intrat în capişte un elin oarecare, servitorul lui Capitolin şi văzând toate sfărâmate, s-a spăimântat. Alergând, a vestit ighemonului şi tuturor căpeteniilor ce erau la masă cu dânsul. Atunci el îndată s-a tulburat şi s-a mâniat

foarte tare şi a trimis cu sârguinţă să caute pe cel ce a îndrăznit să facă o răutate ca aceea.

Alergând trimişii degrabă, au văzut pe un oarecare ţăran venind de la ţarină, mergând pe lângă capişte; deci, prinzându-l pe acela, l-au adus la palatul lui Capitolin, târându-l ca pe un tâlhar. După el venea mult popor cu slujitorii idoleşti, plângându-se de sfărâmarea zeilor lor.

Fericitul Emilian, văzând aceasta, a gândit în sine, zicând: "De voi tăinui eu lucrul meu, apoi ce folos va fi din aceasta; oare nu mai rău voi îngreuna conştiinţa mea, făcându-mă pricinuitor de moartea omului nevinovat şi voi fi pedepsit ca un ucigaş înaintea lui Dumnezeu?" Aceasta gândind, el a alergat la cei ce trăgeau şi băteau pe omul acela, i-a oprit pe dânşii şi cu glas mare a strigat: "Lăsaţi pe acest nevinovat şi luaţi-mă pe mine; pentru că eu am sfărâmat şi am călcat pe zeii voştri cei fără de suflet".

Deci, apucându-l soldaţii l-au dus cu bătăi şi cu ocări la palatul lui Capitolin, lăsând pe omul acela.

Ighemonul, şezând înaintea poporului la obişnuita lui judecată şi văzând pe Emilian, a zis către cetăţeni: *"Cine este acesta?"*

Iar cetăţenii au zis: *"Acesta este cel ce a sfărâmat pe zeii noştri şi a răsturnat jertfele"*.

Ighemonul, umplându-se de mânie, a grăit către cetăţeni cuvinte mai aspre: "*Voi aţi zis că nu este în cetatea voastră nici un potrivnic zeilor, dar iată, prin nepurtarea voastră de grijă, s-a găsit unul ca acesta; pentru această pricină veţi plăti la visteria împărătească o litră de aur*".

Aceasta zicând către cetăţeni, s-a întors spre fericitul Emilian şi a început a-l întreba pe el cu mânie, zicându-i: *"Cap necurat, să ne spui nouă cum te numeşti?"*

Emilian, viteazul ostaş al lui Hristos, a răspuns: "Sunt creştin".

Ighemonul, mâniindu-se şi mai mult, a zis: "*Necuratule, numele tău să ni-l spui*".

Mucenicul a răspuns: "Dacă mă întrebi de numele meu obişnuit, să ştii că părinţii mei m-au numit Emilian, iar Hristos, adevăratul Dumnezeu, m-a învrednicit a fi şi a mă numi creştin".

"*Spune-ne cine te-a îndemnat să aduci astfel de ocări nemuritorilor zei?*"

Atunci robul lui Dumnezeu a răspuns: "Dumnezeu şi sufletul meu mi-au poruncit să sfărâm idolii cei fără de suflet care se numesc de voi zei. Aceasta am făcut ca să se arate tuturor că sunt pietre fără suflet, muţi şi surzi, în care nu se află nici un fel de grăire. Deci, să ştii că nu am adus ocară adevăratului Dumnezeu, Care a făcut toate, ci am defăimat zeii voştri cei mincinoşi, care n-au creat nimic, ca să piară în veci, ca unii ce sunt făcuţi de voi".

Capitolin a întrebat iarăşi: "*Singur tu ai sfărâmat pe zei sau a fost şi altcineva cu tine?*"

Sfântul Emilian a răspuns: "Singur eu, cu ajutorul lui Hristos, am sfărâmat pe zeii voştri; iar jertfele şi lumânările lor le-am călcat în picioare; astfel că nici unul n-a putut să-şi izbândească strâmbătatea sa, nici să scape din mâinile mele, pentru că n-au putere, nici simţire. Cu dreptate spune Sfânta Scriptură: Să se facă asemenea lor, cei ce-i fac pe ei şi toţi cei ce se încred în ei!"

Atunci ighemonul, mâniindu-se, a poruncit să-l dezbrace spre bătăi. Mucenicul fiind dezbrăcat pentru bătăi, ighemonul a zis către el: "*Ticălosule, spune-ne cine te-a îndemnat să necinsteşti pe zei?*"

Sfântul, cu mare îndrăzneală i-a răspuns: "Ţi-am spus mai înainte şi îţi spun şi acum că nimeni altul decât numai Dumnezeu mi-a poruncit să fac aceasta".

Auzind ighemonul aceasta, a zis către slujitori: "*Întindeţi-l şi-l umpleţi de răni adânci, ca să ştie că îndrăzneala lui nu-i va ajuta, nici nu-l va elibera din mâinile mele*".

Mucenicul fiind bătut cumplit şi pământul roşindu-se de sângele său, ighemonul a zis către dânsul: "*Spune cine te-a îndemnat să faci răul acesta?*"

Iar mucenicul a răspuns: "Ţi-am spus şi tot nu mă crezi? Dumnezeu mi-a poruncit mie şi sufletului meu, însă nici un rău nu am făcut, ci bine; pentru că am ruşinat pe diavol şi am prea mărit pe Dumnezeu!"

Ighemonul Capitolin a zis către slujitori: "*Întoarceţi-l şi-l loviţi pe pântece şi pe piept, pentru că este îndrăzneţ şi neascultător legilor împărăteşti*".

După ce mucenicul a fost bătut multă vreme fără de cruţare, ighemonul a poruncit să înceteze cu bătaia şi a zis către Sfânt: "*Rob eşti sau liber?*"

Sfântul Emilian a răspuns: "Sunt rob al lui Hristos şi slujitor unui om oarecare, prefectul acestei cetăţi".

Auzind ighemonul aceasta, s-a mâniat foarte mult pe omul acela din cetate care era stăpânul lui Emilian, că ţine la dânsul pe un rob potrivnic zeilor şi nesupus poruncii împăratului; de aceea a pus asupra lui condiţie ca să dea la visteria împărătească o litră de argint; iar mucenicului i-a zis: "*La ce-ţi va folosi mărimea trupului tău? Căci ai dispreţuit să te împotriveşti chinurilor, ca să te arăţi mai nevrednic dintre toţi. Pentru aceasta, ca nu cumva şi alţii să se gândească la acestea şi prin tine, să se rătăcească în numele tău, tu singur vei fi aruncat în flacăra cuptorului*".

Atunci, Sfântul Emilian a zis servitorilor: "Liberaţi-mă puţin ca să mă rog Dumnezeului meu".

Deci, după ce s-a rugat şi şi-a împlinit rugăciunea, îndată slujitorii şi poporul, luând pe Sfânt, l-au scos afară din cetate şi aprinzând un foc mare aproape de malul râului Dunărea a aruncat într-însul pe Sfântul Mucenic Emilian, socotind că va deveni îndată cenuşă. Dar văpaia focului, înconjurând pe sfânt, nu s-a atins de dânsul, ci l-a păzit întreg şi neatins, iar pe slujitorii lui Capitolin, ce erau aproape, i-a cuprins flacăra şi i-a ars de tot.

Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum – frescă de la mănăstirea Dionisiou sec. XVI

Văzând slăvitul mucenic Emilian că focul nu l-a atins, a mărit pe Dumnezeu şi întorcându-se către răsărit, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi ridicându-şi privirile către cer, a zis: "Doamne, Iisuse Hristoase, primeşte duhul meu!" Şi, zicând astfel, a adormit în pace.

Iar focul fiind stins, trupul său a rămas nevătămat de foc, încât nici perii capului n-au ars. După aceasta, cetăţenii care erau în taină creştini, mergând la femeia ighemonului, care asemenea era în taină creştină, au spus ei toate cele despre Sfânt, îndemnând-o să ceară de la bărbatul ei trupul mucenicului spre îngropare.

Deci, femeia, rugându-se de bărbatul său, acela i-a poruncit să-l ia fără temere. Credincioşii, luând trupul Sfântului Emilian, l-au îngropat cu pânze curate, l-au uns cu aromate şi apoi l-au îngropat cu cinste cu psalmi şi cu cântări, în locul numit Ghizidina, departe de cetatea Durostor ca la trei stadii.

Sfântul mucenic Emilian a pătimit pentru Hristos de la ighemonul Capitolin, în 18 zile ale lunii lui iulie, stăpânind în Roma Iulian, paravatul, iar peste noi împărăţind

Domnul nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh I se cuvine cinste şi slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul mucenic Emilian de la Durostor - drumul spre sfințenie

Militar de profesie, Sfântul Emilian nu s-a dat în lături de la a mărturisi faptul că este credincios, distrugând idolii păgânilor. Torturat, a rămas nevătămat și a trecut la Domnul ca urmare a rugăciunilor sale.

***

Născut în secolul al IV-lea, Sfântul Emilian a trăit pe vremea împăratului Iulian Paravatul. Fiu de guvernator și de profesie militar, sfântul a simțit dragostea Domnului și a mărturisit că este credincios, sfărâmând idolii și altarele pe care li se aduceau jerfe. Și fiind alți oameni chinuiți pentru această faptă, Sfântul Emilian a mers și a spus că el este cel care a distrus idolii, fiind supus la multe chinuri.

Bătut cu vine de bou și aruncat în foc, nu numai că a rămas nevătămat, ci flăcările s-au revărsat și i-au ars pe cei necredincioși. Și rugându-se sfântul la Domnul să îl primească în Împărăția Lui, s-a culcat și a adormit întru veșnicie.

Iar femeia ighemonului, credincioasă fiind, a cerut voie să ia trupul cuviosului și să îl îngroape. Sfintele moaște au fost puse cu cinste în locul numit Ghizidina, în apropiere de cetatea Durostor.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului mucenic Emilian de la Dorostorum

În această lună (iulie), în ziua a optsprezecea, pomenirea Sfântului mucenic Emilian de la Dorostorum.

Acest sfânt era din Durostor, cetatea Misiei din Tracia, rob fiind unui elin în zilele lui Iulian, paravatul şi ale lui Capitolie, vicarul.

Crezând el în Hristos şi scârbindu-se de idoli, aflând vreme cu bun prilej, luând un ciocan, a intrat în capiştea idolilor şi a sfărâmat toţi idolii şi a risipit jertfele.

Însă fiind supuşi alţii la chinuri pentru aceasta, el a mers de s-a vădit şi a fost bătut cu vine de bou şi fiind băgat într-un cuptor cu foc şi-a dat sufletul la Dumnezeu în anul 363 de la Hristos.

Prof. dr. Emilian Popescu - Viaţa şi nevoinţele Sfântului mucenic Emilian de la Durostor

Icoană pictată de maicile de la Mănăstirea Diaconeşti, jud. Bacău

La 18 iulie, Biserica din Durostorum (Silistra) sărbătorea pe Sfântul martir Emilian, mort în timpul persecuţiei dezlănţuite de împăratul Iulian (361-363), supranumit „Apostatul" pentru că şi-a părăsit credinţa creştină. Acest împărat era nepot al lui Constantin cel Mare (fiind fiul unui frate vitreg, Iulian Constantius) şi înrudit cu familia domnitoare; s-a bucurat în tinereţea sa de o educaţie aleasă.

Când a preluat conducerea imperiului, Iulian a încercat să restaureze păgânismul şi a luat măsuri de persecutare a creştinismului. Aşa au venit la conducerea armatei şi a marilor unităţi administrative funcţionari păgâni. Toţi aceşti demnitari aveau misiunea să reintroducă vechile practici, să refacă templele şi să le redea cultul. Unele locaşuri păgâne erau ruinate, altele transformate în biserici creştine. Desigur că acestor măsuri întreprinse din ordinul lui Iulian li s-a răspuns cu opoziţie din partea creştinilor. Mulţi dintre ei s-au năpustit asupra statuilor divinităţilor, altarelor sau templelor păgâne, distrugându-le. În această atmosferă dramatică a trăit, a activat şi a murit Sfântul mucenic Emilian.

Din actul său martiric, care ni s-a păstrat într-o versiune latină şi greacă, aflăm că el era militar şi de familie bună. Tatăl său se numea Sabbatianus şi îndeplinea funcţia de prefect *[1. Baza informaţiei noastre despre viaţa şi mucenicia Sfântului Emilian o constituie actul său martiric, alcătuit de un autor necunoscut, pe la sfârşitul secolului al IV-lea sau mai devreme, de un contemporan al evenimentelor şi păstrat într-o copie în Biblioteca Vaticanului (Codex Vaticanus 866). Actul martiric a fost redactat mai întâi în latineşte, după care s-a făcut o traducere în limba greacă: Învăţatul P. Boschius a publicat textul după un manuscris italo-grec în Acta Sanctorum iulii, t. IV, Paris-Roma, 1868, p. 373-377, precedat de un studiu introductiv, p. 370-373. O altă versiune în limba greacă a fost descoperită şi publicată de curând de Fr. Halkin (după Codex Parisinus"1777 şi Venetus Marcianus 360, ambele din secolul al XI-lea), în „Analecta Bollandiana", 90 (1972), p. 27-35. Între cele două versiuni, de la Vatican şi de la Paris-Veneţia, nu sunt deosebiri semnificative, În limba română, cu viaţa şi martiriul Sfântului Emilian s-a ocupat Pr. Prof. I. Rămureanu, care a şi tradus actul martiric după copia păstrată la Vatican, mai întâi în B.O.R., 62 (1944), nr. 4-6, p. 135-138, apoi în vol. Actele martirice, Bucureşti, 1982, p. 299-307.]*

În acea vreme a venit la Durostor vicarul (sau guvernatorul, după alte izvoare) Capitolinus, „om plin de înşelăciune şi cu mintea întunecată, fiind încă şi doritor de vărsare de sânge şi cu mare râvnă pentru idoli", ca să vadă în ce măsură populaţia acestui oraş este „râvnitoare faţă de zei". După ce a adus jertfe tuturor zeilor şi a constatat că poporul din Durostor „se închină zeilor şi le aduce jertfe cu toată cinstirea", s-a umplut de bucurie şi a poruncit să fie chemate la ospăţ toate căpeteniile sale.

„Pe când aceştia petreceau împreună cu Capitolinus, fericitul Emilian, privind împrejur şi văzând timpul potrivit ca să câştige cununa vieţii celei de sus, fiindcă se socotea creştin nu numai în faţa lui Dumnezeu şi a îngerilor, ci şi a oamenilor şi dorind ca lucrul acesta să fie arătat tuturor, îmbrăcat fiind totdeauna ca un viteaz ostaş al lui Hristos, cu platoşa credinţei, cinstita cruce, încins cu aceste arme a intrat în templul idolilor şi, luând un ciocan de fier, a răsturnat cu mâinile sale toţi idolii care se găseau acolo, a doborât altarele, a spart sfeşnicele şi a vărsat toate vasele (cu libaţiuni) şi paharele lor. Apoi a plecat, nefiind cunoscut de nimeni".

Auzind Capitolinus, tare s-a tulburat şi cu mare mânie a zis către cei care i-au vestit acestea: *„În grabă să-l căutaţi şi, aflându-i, să mi-l aduceţi, ca să-l pierd, oricine ar fi el*".

Atunci ieşind slujitorii, au întâlnit pe un oarecare ţăran venind de la munte, pe care, după ce l-au arestat, l-au bătut şi l-au dus la palatul lui Capitolinus. *Văzând fericitul Emilian pe acesta, a zis întru sine:* ***„De voi ascunde faptul, mântuirea mea va fi pierdută, fiindcă s-a apropiat Cel ce m-a chemat pe mine prin moarte la împărăţia Lui cea nemuritoare”.*** *Şi, cugetând acestea, s-a dus în mijloc şi oprind loviturile slujitorilor a început să spună:* ***"- Lăsaţi-l pe acesta, vă rog, lăsaţi-l, căci el n-a greşit cu nimic, ci eu sunt cel care a făcut ce spuneţi voi”.***

"Deci, apucîndu-l pe el soldaţii Valerian şi Maxentiu, l-au dus cu ocări la palatul lui Capitolinus, care, şezând pe scaunul de judecată, a întrebat: "- De ce lucru s-a făcut vinovat omul acesta?" Spunându-i-se că el este cel ce a intrat în templu şi a profanat nu numai altarele, ci şi jertfele puse pe ele, Capitolinus s-a umplut de mânie şi l-a întrebat mai întâi pe mucenic: „- Cum te numeşti?”. Atunci preaputernicul atlet al lui Hristos a răspuns: ***„- Dacă mă întrebi de numele meu obişnuit, mă numesc Emilian; dacă dimpotrivă cauţi numele meu cel desăvârşit, atunci socoteşte-mă a mă numi creştin”.***

Capitolinus l-a întrebat apoi: „- Spune, omule nefericit, cine te-a rătăcit ca să aduci astfel de ocări nemuritorilor zei?”. Sfântul Emilian a răspuns: ***„- Dumnezeu şi sufletul meu mi-au poruncit să calc în picioare pe aceşti neînsufleţiţi (zei), ca să se arate tuturor că sunt pietre fără suflet, muţi şi surzi, în care nu se află nici un fel de grăire. Să ştii, deci, că n-am adus nici o ocară. Dumnezeu a creat toate, iar zeii tăi, care n-au creat nimic, să piară!”.***

Capitolinus l-a întrebat: ***„-Tu eşti cel care ai răsturnat altarele?”. Sfântul Emilian a mărturisit: „- Cu dreptate spune Sfânta Scriptură: „Asemenea lor să fie cei ce-i fac pe ei şi toţi cei ce se încred în ei” (Ps. 113, 16).*** *Atunci, mângâindu-se, Capitolinus a poruncit: „Dezbrăcaţi-l şi-l întindeţi pe pământ, ca să ştie că se află în faţa vicarului”. Iar după ce l-au dezbrăcat, acesta a insistat: „- Spune-mi deci cine te-a înşelat ca să aduci o asemenea nelegiuire zeilor?”. Atunci preafericitul Emilian i-a răspuns cu mare curaj:* ***„- Am spus mai înainte şi iarăşi zic că Dumnezeu şi sufletul meu m-au îndemnat să nimicesc jertfele cele necurate”.***

Atunci Capitolinus a poruncit din nou slujitorilor: „- Apucaţi-l şi-l umpleţi de răni adânci ca să ştie că nelegiuita lui credinţă nu-i este de nici un folos şi nu-l va elibera din mâinile mele!”. Iar pe când îl băteau cumplit, vicarul a repetat: „- Spune, nefericitule, cine te-a rătăcit ca să săvârşeşti acestea?”. Neînfricatul Emilian i-a măturisit încă o dată: ***„- Ţi-am spus că nimeni fără numai Dumnezeu şi sufletul meu m-au făcut să răstorn zeii cei spurcaţi şi, călcându-i***

în picioare, să arunc jertfele voastre cele nelegiuite”. *Capitolinus a hotărât cu îndârjire: „- Vedeţi, ne vorbeşte cu mândrie. Întoarceţi-l şi-l loviţi pe piept, ca să ştie că toţi cei care nu ascultă de legile împăraţilor sunt supuşi la asemenea pedepse”.*

Deci, după ce l-au bătut vreme îndelungată, cu vine de bou, cu cea mai mare cruzime, a zis vicarul: „- Lăsaţi-l!”. Şi au încetat cei ce-l loveau. Apoi l-a întrebat: „- Rob eşti sau liber?”. Sfântul Emilian a răspuns: ***„- Sunt rob al lui Hristos, iar fiu sunt al lui Sabbatianus, prefectul acestei cetăţi”.***

Atunci vicarul Capitolinus s-a îmblînzit cu perfidie: „- O, Emiliane! Nimic nu există din ceea ce crezi că vei moşteni. Nu există nici Acela în care crezi că este mântuirea oamenilor, iar după legile noastre te-ai făcut vinovat, aducând ocară zeilor. La ce-ţi va folosi mărimea trupului tău? Căci ai dispreţuit chinurile ca să te arăţi mai vrednic decât toţi. De aceea, ca nu cumva şi alţii să se gândească la astfel de lucruri şi să se rătăcească, avându-te pildă pe tine, tu singur vei fi aruncat în flăcările cuptorului. Iar tatăl tău va plăti stăpânirii o livră de aur, fiindcă nu s-a îngrijit de tine”.

Slujtorii l-au apucat atunci pe fericitul atlet al lui Hristos şi l-au dus afară din cetate, aproape de malul fluviului Dunărea, unde se găseau cei ce pregătiseră rugul care i-a devenit cunună pentru bărbăţia sa.

Preaputernicul mucenic a zis atunci slujitorilor: ***„- Lăsaţi-mă puţin ca să mă rog Dumnezeului meu!”.*** *Şi după ce s-a rugat, aceştia l-au aruncat în foc, socotind că va deveni îndată cenuşă. Dar focul, cunoscând neprihănirea mucenicului lui Hristos, nu l-a mistuit, ci l-a păzit întreg şi neatins, ba dimpotrivă, pe slujitorii lui Capitolinus care erau mai aproape, i-a cuprins flacăra şi i-a ars de tot.*

Văzând slăvitul credincios că focul nu l-a atins, ci a rămas nevătămat, a mărit pe Dumnezeu şi, întorcându-se către răsărit, s-a însemnat cu semnul crucii, ridicând privirile spre cer şi spunând: ***„- Doamne, Iisuse Hristoase, primeşte sufletul meu!”.*** *Şi zicând astfel, a adormit în pace.*

Iar femeia vicarului Capitolinus, care în taină era creştină, fiind rugată de concetăţeni, a cerut de la bărbatul ei corpul Sfântului Emilian pe care nu-l mistuise focul, ci Dumnezeu l-a păstrat neatins prin harul Său.

Cetăţenii creştini şi bărbaţii cucernici, după ce au uns cu evlavie trupul Sfântului Emilian cu preacinstitul mir, l-au înmormântat după vrednicie cu psalmi şi cântări în locul numit Gedina (Gizdina), ca la trei stadii de cetatea ce se numeşte....

Sfântul Emilian a pătimit la 18 iulie 362, cam la două-trei zile după arestare. Această dată, indicată de unele documente ale vremii, a rămas ca zi de sărbătoare şi în mineiele Bisericii Ortodoxe Române [2. Martiriul Sfântului Emilian, petrecut într-o perioadă când Biserica creştină făcuse multe progrese şi era ilustrată de mari personalităţi ale timpului, a impresionat profund lumea de atunci. Unii părinţi şi scriitori bisericeşti l-au pomenit în lucrările lor, referindu-se la el ca la un fapt real. Eusebiu al Cezareii spune în Cronica sa, tradusă de Ieronim în limba latină, că în anul de la Avraam 2379 (362), în timpul domniei lui Iulian, ***„a fost ars de viu Emilian la Durostor, din ordinul vicarului, pentru că a răsturnat altarele”.*** Teodoret al Cyrului precizează că ***„în Durostor, oraş însemnat al Traciei, Emilian, luptătorul biruitor, a fost dat focului de către Capitolinus, conducătorul întregii Tracii”.*** Această ştire a fost preluată în secolele XIII-XIV de istoricul bizantin Nichifor Callist. Lucrarea Chronicon paschale, alcătuită după anul 628, notează că ***„la anul 363 a suferit martiriul la Durostor, oraş al Sciţiei din (dioceza) Traciei, ostaşul Emilian, fiind dat focului din porunca lui Capitolinus, vicarul Traciei”***.

Icoana redă sfârşitul mucenicesc în cuptorul cu foc

Teofan, mărturisitorul reproduce şi el această ştire. Unii învăţaţi consideră că la martiriul Sfântului Emilian s-a referit şi Sfântul Ambrozie, episcopul Mediolanului, în scrisoarea a XL-a. În mulţimea de ştiri privitoare la Sfântul Emilian există şi unele deosebiri asupra cărora nu e locul să stăruim.]

Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinţi români şi apărători ai Legii strămoşeşti, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, p. 178-182, Sfântul mucenic Emilian din Durostorum.

Prof. dr. Mircea Păcurariu - Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum

Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum - "rob al lui Hristos" (18 iulie):

https://www.academia.edu/43744523/Sf%C3%A2ntul_mucenic_Emilian_de_la_Durostorum_rob_al_lui_Hristos_18_iulie_

https://archive.org/details/rob-al-lui-hristos

***

După anul 313, când împăratul Constantin cel mare a acordat libertate creştinismului în Imperiul roman, a urmat o perioadă de pace pentru Biserica lui Hristos. Dar după aproape o jumătate de veac, a apărut o ultimă încercare de reînviere a păgânismului, pornită de împăratul Iulian apostatul (361-363), numit aşa tocmai pentru că se lepădase de credinţa creştină. El a pus în fruntea armatei numai ofiţeri păgâni, iar la conducerea marilor unităţi administrative demnitari păgâni, care aveau misiunea de a reintroduce şi de a reface vechile temple, spre a le reda cultului, declarându-se el însuşi ca "pontifex maximus", adică mai marele preoţimii păgâne. Toate aceste încercări de refacere a păgânismului au dus la nemulţumiri şi chiar la răzvrătiri făţişe din partea creştinilor, încât s-a ajuns, în unele locuri, la noi persecuţii împotriva lor. În cursul acestora şi-au jertfit viaţa

pentru Hristos şi unii creştini din ţinuturile dunărene. ***Între ei se numără şi tânărul Emilian din Durostorum (azi Silistra) pe Dunăre.***

Din fericire, se cunoaşte actul său martiric, păstrat în latineşte şi greceşte, din care aflăm că era militar şi că era fiul prefectului din Durostorum, Sabbastianus. Acest act descrie pe larg martiriul său.

Se spune că, după ce împăratul a dat edictul prin care creştinismul era interzis în tot Imperiul roman, a fost trimis în Durostorum un oarecare Capitolin, "vicarul Traciei", om "plin de înşelăciune şi cu mintea întunecată, doritor fiind încă şi de vărsare de sânge şi având mare râvnă pentru idoli", ca să cerceteze dacă se mai aflau creştini. Ajungând la Durostorum, conducătorii cetăţii au jurat că toţi locuitorii "se închină zeilor noştri şi neîncetat la aduc jertfe cu toată cinstirea". Bucuros de un asemenea răspuns, Capitolin a chemat la un ospăţ pe toţi dregătorii din cetate.

Dar pe când petreceau ei, tânărul Emilian "privind împrejur şi văzând timpul potrivit ca să câştige cununa vieţii celei de sus, fiindcă se socotea creştin nu numai în faţa lui Dumnezeu şi a îngerilor, ci şi a oamenilor şi dorind ca lucrul acesta să fie arătat tuturor a intrat în templul păgân din cetate şi cu un ciocan de fier a distrus statuile zeilor, adică idolii, a răsturnat altarele şi jertfele puse pe ele, apoi a ieşit nevăzut de nimeni".

Un slujitor al lui Capitolin văzând cele ce s-au întâmplat în templu, l-a înştiinţat de îndată. Plin de mânie, a poruncit să fie găsit vinovatul. Atunci slujitorii lui au văzut trecând prin faţa templului un ţăran oarecare, pe care socotindu-l că este făptaşul, l-au prins şi l-au bătut. ***Dar Emilian, văzând că este chinuit un om nevinovat în locul lui, s-a predat singur acelor slujitori, mărturisind că el este vinovat pentru cele săvârşite în templu.*** Doi soldaţi l-au arestat de îndată, în ziua de 16 iulie 362, ducându-l înaintea lui Capitolin, care l-a supus unui interogatoriu.

Fiind întrebat care îi este numele, el a răspuns: "Dacă mă întrebi de numele meu obişnuit, mă numesc Emilian; dacă, dimpotrivă, căutaţi numele meu cel desăvârşit, atunci socoteşte-mă a mă numi creştin".

Întrebat de ce "a adus ocărî nemuritorilor zei", ***tânărul Emilian a răspuns cu mult curaj zicând: "Dumnezeu şi sufletul meu mi-au poruncit să calc în picioare pe aceşti neînsufleţiţi, ca să se arate tuturor că sunt pietre fără suflet, muţi şi surzi, în care nu se află nici un fel de grăire".***

Plin de mânie, Capitolin a cerut să fie dezbrăcat şi întins cu faţa la pământ, poruncind apoi slujitorilor să-l "umple de răni adânci". Pe când era bătut cu cruzime cu vine de bou, Capitolin l-a întrebat din nou cine l-a îndemnat la acea faptă, la care, ***neînfricatul Emilian a răspuns cu aceeaşi hotărâre, că numai Dumnezeu şi sufletul său l-au făcut să răstoarne şi să calce în picioare "zeii cei spurcaţi" şi să arunce "jertfele cele nelegiute".*** În faţa unei asemenea înfruntări, Capitolin a poruncit să fie întors cu faţa în sus şi lovit cu aceeaşi neîndurare şi pe piept.

După ce l-au bătut vreme îndelungată, mărturisind din nou că este "rob al lui Hristos", Capitolin a poruncit să fie ars de viu, ca nu cumva curajul şi statornicia lui în credinţă să fie urmată şi de alţii. Atunci slujitorii l-au scos afară din cetate, aproape de malul Dunării, unde se pregătise un rug pentru el.

Emilian le-a cerut îngăduinţa să-l lase să se roage lui Dumnezeu. Iar după ce s-a rugat, a fost aruncat de slujitori în foc. ***Dar Dumnezeu a făcut o nouă minune, căci "focul cunoscând pe mucenicul lui Hristos nu l-a mistuit, ci l-a păzit întreg şi neatins, iar pe slujitorii lui Capitolin, cei ce erau aproape, i-a cuprins flacăra şi i-a ars de tot". Văzând că a rămas nevătămat, fericitul Emilian "a mărit pe Dumnezeu, şi întorcându-se spre răsărit, s-a însemnat cu semnul crucii şi ridicându-şi privirile către cer a zis: Doamne Iisuse Hristoase, primeşte sufletul meu! Şi zicând acestea, a adormit în pace". Era în anul Domnului 362, în ziua de 18 iulie.***

Actul său martiric istoriseşte mai departe că femeia lui Capitolin, fiind în taină creştină, a fost rugată de ceilalţi mărturisitori ai lui Hristos să ceară de la bărbatul ei trupul noului mucenic spre a fi îngropat după cuviinţă. ***Şi astfel, uns cu miruri, trupul său a fost redat pământului din care a fost zidit, cu cântări duhovniceşti şi cu psalmi, undeva în apropierea oraşului Durostorum, la locul numit Gedina. De atunci, mucenicul Emilian este prăznuit ca sfânt şi trecut în sinaxar în ziua de 18 iulie, ziua pătimirii şi mutării sale la Domnul.***

"Stea luminoasă ai arătat Bisericii Tale Hristoase, pe mucenicul Emilian şi ostaş prea ales care luminează acum toată lumea cu lucrări de minuni tainice şi goneşte întunericul necredinţei; de la acesta luminându-ne, cu dumnezeiasca cuviinţă Te lăudăm pe Tine, Iisuse atotputernice, Mântuitorul sufletelor noastre" (stihira de la Doamne strigat-am din ziua de 18 iulie).

Sfântul mucenic Emilian de la Durostor (†362) - Sinaxar (18 iulie)

La 18 iulie, biserica din Durostorum (Silistra de azi) sărbătorea pe Sfântul martir Emilian, care a pătimit în timpul persecuţiei dezlănţuite de împăratul Iulian apostatul (361-363). Acesta era fiul unui prefect, pe nume Sabbatianus, dar Emilian a îmbrăţişat cariera militară, astfel că devenise oştean în armata romană.

În aceea vreme a venit la Durostor vicarul Capitolinus, un om cu mintea întunecată de răutate şi invidie şi un aprig persecutor, care se lăuda că toată cetatea aduce ofrande zeilor păgâni, fiind râvnitoare „credinţei strămoşeşti”. De aceea, a poruncit să se facă un mare ospăţ, la care să fie chemate toate căpeteniile sale.

În timpul petrecerii, Emilian, umplându-se de râvnă pentru Dumnezeul cel adevărat, a luat un ciocan şi a intrat în capiştea idolească din acel oraş, unde a sfărâmat toţi idolii care se găseau acolo, a răsturnat altarele, a doborât sfeşnicele şi a vărsat toate vasele şi jertfele cele idoleşti, după care a plecat de acolo, nefiind aflat de nimeni.

Auzind despre cele întâmplate cu capiştea idolească, Capitolinus s-a umplut de mânie şi a poruncit să fie adus făptaşul imediat, oricine ar fi el.

Ieşind ostaşii, aceştia au văzut pe un oarecare ţăran ce trecea pe acolo de la câmp, pe care ostaşii l-au arestat, l-au bătut şi l-au dus la Capitolinus. Văzând aceasta,

Emilian a cugetat în sinea sa şi a ieşit înaintea ostaşilor, spunându-le ca să-l ia pe el în locul acelui om nevinovat, căci el era făptaşul căutat de ei.

Astfel, Sfântul Emilian va ajunge în faţa lui Capitolinus, unde va mărturisi care este adevăratul Dumnezeu, iar că idolii din acea capişte erau nişte pietre fără suflet, mute şi surde, care nu erau bune de nimic.

Auzind acestea, vicarul a poruncit ca sfântul să fie dezbrăcat de hainele sale, după care a poruncit să fie aspru bătut cu vine. Neîncetând a-l mărturisi pe Hristos, sfântul a răbdat cu bărbăţie toate acele chinuri.

Văzând Capitolinus că sfântul este de neînduplecat, a poruncit ca sfântul să fie luat şi dus în afara cetăţii, unde să fie aruncat în cuptor.

Înainte însă de a fi aruncat în foc, sfântul a cerut să fie lăsat să facă puţină rugăciune, după care, aruncat fiind în foc, a ieşit de acolo nevătămat, după care s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, şi şi-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la data de 18 iulie 362, aşa cum arată actul său martiric, păstrat până în zilele noastre, dată care a rămas şi în Minee ca zi de prăznuire a sfântului mucenic al lui Hristos.

Femeia lui Capitolinus, care în taină era şi ea creştină, i-a cerut acestuia să o lase să ia corpul Sfântului mucenic, care era neatins de foc, pentru a-l putea îngropa după cuviinţă.

Astfel, după ce creştinii au uns cu evlavie trupul sfântului, l-au dus la locul numit Gedina (Gizdina), ca la trei stadii de cetatea Durostor, unde l-au şi îngropat.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum

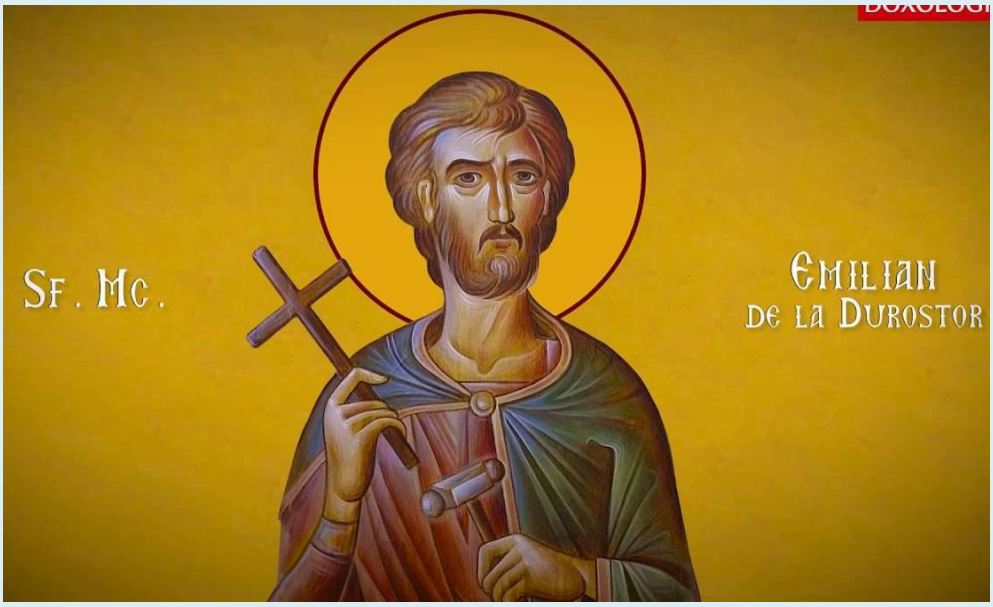

Împăratul Iulian apostatul (361-363) a ridicat prigoană mare împotriva creştinilor, tocmind dregători asupritori prin toate cetăţile Imperiului.

La Durostorum a trimis pe un chinuitor nemilostiv cu numele Capitolin, pierzător de oameni şi iubitor de idoli. Acesta, venind la Durostorum, a intrat în capiştea idolească şi a adus jertfe zeilor, închinându-se idolilor cei neînsufleţiţi.

Apoi, într-o altă zi, ieşind la locul de judecată, a stat pe un scaun înalt cu mare mândrie şi a întrebat: „Este oare cineva în cetatea aceasta împotriva zeilor, mărturisind că este creştin?”

Iar cetăţenii cu jurământ îl încredinţau că nu este în cetatea lor nici un om de felul acesta. Deci, auzind dregătorul că în cetate nu sunt mărturisitori ai lui Hristos, s-a bucurat foarte mult şi, chemând la sine pe supuşii săi, a făcut un ospăţ mare.

Era însă în Durostorum un creştin cu numele Emilian, care în timp ce păgânii se desfătau, a intrat în capiştea idolească, având la sine un ciocan de fier, şi a sfărâmat toţi idolii, iar altarul l-a răsturnat. Văzând cele întâmplate, dregătorul s-a mâniat şi a trimis slugile sale să îl caute pe cel care a făcut acestea.

Atunci, fericitul Emilian a recunoscut cu vitejie fapta sa, pentru că păgânii prinseseră un alt om nevinovat pe care voiau să-l ducă la judecată.

Pentru fapta sa şi pentru că a mărturisit că este creştin, Sfântul Emilian a fost bătut cumplit, apoi dregătorul a poruncit să fie aruncat în foc. Sfântul, stând în mijlocul văpăii, s-a însemnat cu semnul crucii, iar focul nu l-a atins pe el. Şi rugându-se lui Dumnezeu, şi-a dat sufletul în mâinile Sale.

Proloage - Pătimirea Sfântului mucenic Emilian (†362)

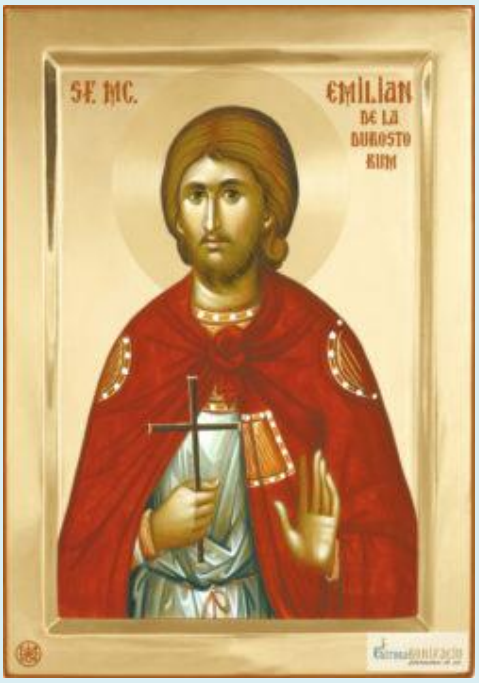

Luna iulie în 18 zile: pătimirea Sfântului mucenic Emilian (†362)

Împărăţind păgânul Iulian, cel lepădat de Dumnezeu, s-a ridicat de către el, ca un vifor şi ca o furtună, cumplita prigoană asupra creştinilor, tulburând toată lumea. Pentru că, în toată împărăţia Romei, în toate ţările şi cetăţile, a poruncit ca bine credincioşii creştini din toată seminţia şi limba, bărbaţi şi femei, de toată vârsta, să fie daţi, fără de milă, la chinuri şi la amară moarte.

Cu o poruncă nedreaptă ca aceasta, urâtorul de Dumnezeu împărat a stricat legile cele drepte şi a umplut Răsăritul şi Apusul de sângele creştinilor, ce se vărsa, fără de cruţare, pornindu-se cu mânie şi cu vrajbă împotriva lui Hristos şi a robilor Săi.

Deci, tocmind dregători asupritori, prin toate cetăţile şi ţările, ca să chinuie pe creştini, a trimis în cetatea Durostorum, care este în ţara Moesiei, pe un chinuitor nemilostiv, cu numele Capitolin, pierzător de oameni şi iubitor de idoli, care, venind în cetatea cea mai sus-zisă, mai întâi a intrat în capiştea idolească şi a adus jertfă dracilor, închinându-se acelor idoli neînsufleţiţi.

Apoi, într-o altă zi, ieşind la locul de judecată, a stat pe un scaun înalt, cu mare mândrie şi cu îngrozire, pentru înfricoşarea creştinilor. Şi, punând de faţă porunca

împărătească, întrebă: "Este oare, cineva în cetatea aceasta împotriva zeilor, mărturisind că este creştin?"

Iar cetăţenii, cu jurământ, îl încredinţau că nu este, în cetatea lor, nici un om de felul acesta, ci toţi, cu închinăciuni şi cu jertfe, cinstesc zeii în toate zilele. Aceasta auzind-o Capitolin, dregătorul, s-a bucurat mult şi a chemat pe toţi, cei mai mari, din cetate, la sine, la prânz, zicându-le: "De vreme ce vă văd pe voi slujind părinteştilor zei cu osârdie, se cade ca, în ziua de astăzi, să mâncăm împreună şi să bem şi să ne veselim."

Era, însă, în acea cetate, unul din creştinii cei tăinuiţi, cu numele Emilian, rob la oarecare bărbat cinstit şi mare din cetate, care era creştin. Acest Emilian, când se ospătau dregătorul şi mai marii cetăţii, aflând vreme prielnică, a intrat singur, fără să ştie nimeni, în capiştea idolească, având un ciocan de fier şi a început să bată în idoli, încât i-a sfărâmat, făcându-i praf. Altarul lor s-a răsturnat, jertfele le-a aruncat şi le-a călcat în picioare, iar făcliile cele mari, care erau aprinse înaintea lor, le-a rupt şi le-a sfărâmat, şi, apoi, a plecat împăcat cu duhul.

După plecarea lui, un oarecare om dintre păgâni a intrat în capişte şi, văzându-le pe toate sfărâmate, s-a înspăimântat şi, alergând, a spus aceasta dregătorului şi cetăţenilor, care erau la masă cu el; şi îndată toţi s-au tulburat şi dregătorul s-a mâniat mult. Şi, a trimis, îndată să caute pe cel ce a făcut aceasta.

Şi, alergând, trimişii au văzut pe un oarecare sătean, de la ţarină, trecând pe lângă capişte. Şi, prinzându-l pe acela, îl trăgeau la dregător, socotindu-l ca pe un tâlhar. Şi venea din urmă mult popor, făcând multă zarvă, pentru sfărâmarea zeilor.

Iar fericitul Emilian, văzând aceasta, a socotit întru sine, zicând: "De voi tăinui fapta mea, apoi, ce folos îmi va fi mie? Oare, dimpotrivă, nu-mi voi îngreuna cugetul meu, făcându-mă pricinuitor de moartea omului acestuia nevinovat şi mă voi afla ca un ucigaş înaintea lui Dumnezeu?" Aceasta gândind-o, a alergat la cei ce trăgeau şi băteau pe omul acela şi a început a-i opri, strigând, cu mare glas: "Liberaţi pe acest om nevinovat. Pe mine să mă prindeţi, pentru că eu am sfărâmat şi am călcat în picioare zeii voştri, cei fără de suflet."

Iar ei, lăsând pe omul acela, l-au prins cu mânie, pe Sfântul Emilian şi, cu bătăi şi cu ocară, l-au dus pe el la dregător.

Iar dregătorul stând la obişnuita judecată, înaintea poporului, şi văzând pe Emilian cel adus la el, a zis către cetăţeni: "Cine este acesta?"

Iar cetăţenii au zis: "El este cel ce a făcut răul acela, sfărâmând zeii şi răsturnând jertfele."

Iar, dregătorul, umplându-se de mânie, a grăit către cetăţeni: "Voi aţi zis, mai înainte, că, în cetatea voastră, nu este nici unul potrivnic zeilor şi, iată, s-a aflat unul ca acesta, prin nepurtarea voastră de grijă. Pentru această pricină să daţi la visteria împărătească o livră de aur."

Aceasta zicând-o către cetăţeni, s-a întors spre fericitul Emilian şi a început a-l întreba pe el, cu mânie: "Cap necurat, spune-ne nouă cum te numeşti?"

Iar ostaşul ce viteaz al lui Hristos i-a răspuns: "Creştin sunt."

Apoi dregătorul, şi mai mult mâniindu-se, a zis: "Numele tău, spune-ni-l nouă, spurcatule."

Răspuns-a mucenicul: "Părinţii mei m-au numit Emilian, iar Hristos, adevăratul Dumnezeu, m-a învrednicit a mă numi şi a fi creştin."

Zis-a dregătorul: "Spune, omule rău credincios, cine te-a îndemnat să faci ocara zeilor, celor fără de moarte?"

Iar robul lui Hristos a răspuns: "Dumnezeu şi sufletul meu mi-au poruncit să sfărm idolii, fără de suflet, pe care voi îi numiţi dumnezei, pentru ca toţi oamenii să ştie că ei sunt fără de suflet, surzi şi muţi, şi nu spun nici o vorbă, ci sunt pietre şi lemne nesimţitoare. Deci, să ştii că n-am adus nici o ocară adevăratului Dumnezeu, Celui ce toate le-a făcut, ci pe zeii voştri, cei mincinoşi, i-am surpat, ca unii ce n-au făcut nimic din ce este în lume, ci ei înşişi sunt făuriţi de voi, ca să piară numele lor în veci."

Iarăşi, a zis dregătorul: "Numai tu singur i-ai sfărâmat pe zei, sau şi altcineva, împreună cu tine?"

Răspuns-a Sfântul: "Singur eu, cu ajutorul Hristosului meu, i-am sfărâmat, făcându-i praf pe idolii voştri şi am călcat în picioare jertfele şi lumânările lor şi nici unul n-a putut să se răzbune pe mine, nici să scape din mâinile mele, pentru că n-au putere, nici simţire. Şi aşa să fiţi şi voi, ca ei, voi care îi faceţi pe ei şi voi toţi cei ce nădăjduiţi în ei."

Iar dregătorul, mâniindu-se, a poruncit ca, pe robul lui Hristos, să-l dezbrace, spre bătaie. Şi, când au dezbrăcat hainele de pe mucenic, a zis către dânsul dregătorul: "Spune ticălosule, cine te-a îndemnat să sfărmi pe zei?"

Răspuns-a Sfântul: "Ţi-am spus, mai înainte, şi, iarăşi îţi spun, că nimeni altul, în afară de Dumnezeu şi cugetul meu, nu mi-a poruncit să fac aceasta."

Şi a zis dregătorul către slujitori: " Întindeţi-l pe el şi-l bateţi tare, ca să ştie că îndrăzneala nu-i va ajuta lui, nici nu-l va scoate pe el cineva din mâinile mele." Şi au început a-l bate pe el cumplit. Şi, bătut fiind mucenicul şi pământul de sângele lui roşindu-se, a zis către el dregătorul: "Spune, osânditule, cine te-a îndemnat să faci răul acesta?"

Iar mucenicul, bătut fiind, a răspuns: "Ţi-am spus ţie, că Dumnezeu mi-a poruncit mie şi sufletul meu, şi încă nu mă crezi pe mine. Dar nici un rău n-am făcut, ci numai bine, pentru că pe dracul l-am ruşinat, iar pe Dumnezeul meu l-am proslăvit."

Iar dregătorul a zis către slujitori: "Întoarceţi-l pe el şi-l bateţi pe pântece şi pe piept, pentru că măreţ este şi nu se supune legilor împărăteşti." Şi a fost bătut mucenicul mult şi fără de cruţare. Apoi dregătorul, poruncind să înceteze bătaia, a zis către sfânt: "Rob eşti, sau liber?"

Răspuns-a Sfântul: "Sunt rob al unuia, mai mare, din cetate."

Şi s-a mâniat dregătorul asupra acelui mai mare din cetate, stăpânul lui Emilian, fiindcă pe un rob, ca acela, vrăjmaş al zeilor şi nesupus poruncii împărăteşti, îl ţine la dânsul şi a pus asupra lui pedeapsă, ca să dea, la visteria împărătească, o livră de argint, iar pe mucenicc l-a osândit să fie ars.

Şi, îndată, slujitorii luând pe sfânt, l-au scos, cu mult popor, din cetate, şi aproape de malul Dunării, aprinzând un foc mare, l-au aruncat în el pe mucenic. Iar văpaia focului înconjura pe sfânt şi nu s-a atins de el, ci se revărsa împrejur, departe, şi a ars necredincioşii, pe toţi câţi i-a ajuns.

Iar sfântul, stând în foc, s-a întors cu faţa spre răsărit şi cu semnul crucii se îngrădea pe sine şi binecuvânta pe Dumnezeu. Şi, rugându-se, cât a voit, a zis: "Doamne Iisuse Hristoase, primeşte duhul meu!" Acestea zicându-le, s-a culcat şi a adormit în Domnul, focul fiind stins acum. Şi a rămas trupul lui nevătămat de foc, încât nici părul lui nu l-a ars.

Iar toţi câţi, dintre cetăţeni, erau creştini, în taină, aceia, mergând la soţia dregătorului, care, şi ea, în taină, avea credinţă creştinească, i-au spus ei toate cele despre sfânt şi au îndemnat-o pe ea să ceară, de la bărbatul ei, trupul mucenicului, cel nevătămat de foc, spre îngropare.

Iar ea, rugându-şi bărbatul, acesta i-a poruncit să-l ia, fără teamă. Şi, credincioşii luându-l şi cu pânză curată şi cu aromate învelindu-l, l-au îngropat cu cinste, la un loc ce se numea Ghizidina, ca la trei stadii de la cetate.

Deci, a pătimit Sfântul mucenic Emilian, pentru Hristos în ziua de 18 iulie, într-o vineri, fiind dregător Capitolin, stăpânind în Roma Iulian apostatul, iar, pentru noi toţi, împărăţind Stăpânul nostru Iisus Hristos, Căruia cinste şi mărime se cuvine, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Întru această zi, învăţătura despre pocăinţă.

Să nu te deznădăjduieşti omule, nici să nu te depărtezi de rugăciuni, ci să mergi la biserică. Păcătos fiind, roagă-te cu suspine, lui Dumnezeu şi-ţi va da ţie iubirea Sa de oameni şi iertare de păcatele tale.

Dar, dacă vei deznădăjdui, nevrând să vii la pocăinţă, apoi, te dai, pe tine însuţi, în stăpânirea satanei. Sau, dacă, îndoindu-te, nu mergi la pocăinţă, faci împiedicare dumnezeiescului dar, care voieşte să te miluiască pe tine şi pe toţi cei ce vin către El, cu pocăinţă.

Acum, dar, să alegi, ce este mai bine: Dacă este bun păcatul, păzeşte-l pe el şi petrece în el, până la sfârşit, iar dacă îţi dai seama de osânda cea pentru păcat, atunci de ce petreci în faptele cele pierzătoare? Pentru că scris este: "În starea în care te vei afla, întru aceia te voi judeca."

Sfinte moaşte ale Sfântului mucenic Emilian de la Durostor, un Sfânt străroman

Sfântul este întemeietor de viaţă şi de lumină pentru cei pentru care se roagă, iar cinstirea lui este cinstirea lui Hristos, care rodeşte necontenit în sfinţi umanitatea îndumnezeită şi luminoasă a împărăţiei.

Părticele din moaştele Sfântului se află la:

- Părticica din sfintele moaşte a fost dăruită, cu binecuvântarea prea fericitului Părinte Patriarh Daniel, **Bisericii „Naşterea Maicii Domnului“ din Drumul Taberei** de către Biserica Ortodoxă a Bulgariei, prin grija ÎP Ila-

rion, mitropolit de Silistra (în anul 2008). Racla care le adăpostește a fost realizată la Monetăria Statului, în numai două luni și jumătate.

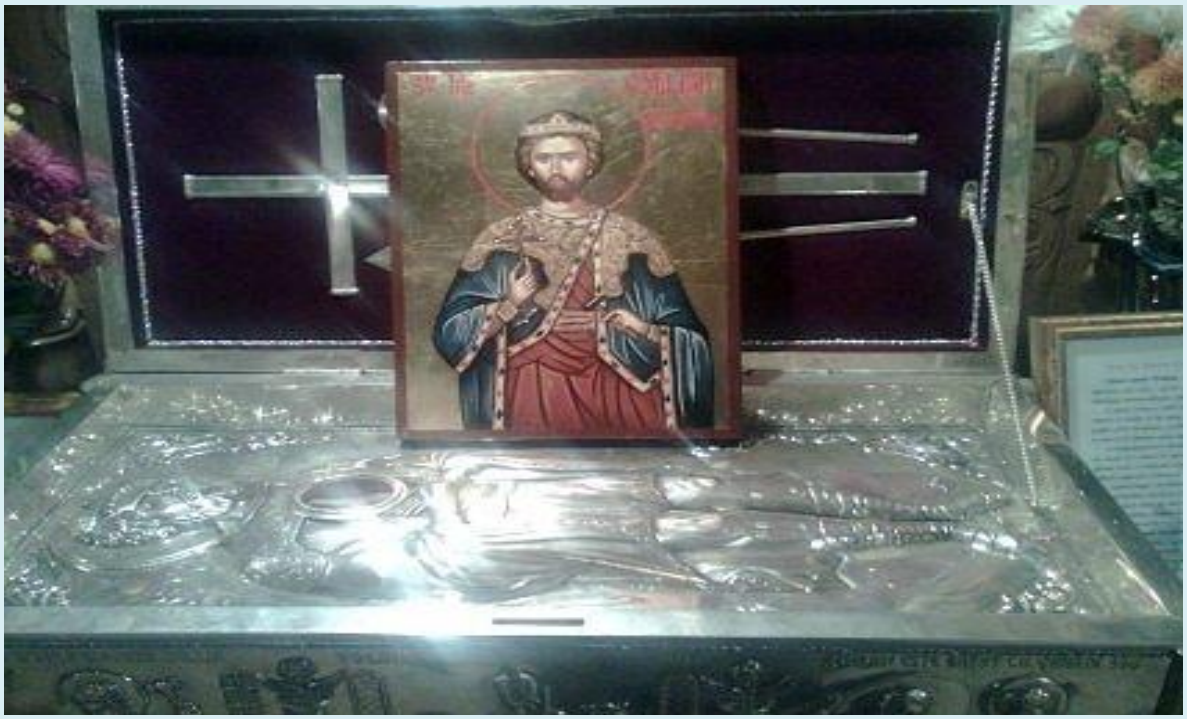

Astfel, şi credincioşi români pot săruta sfintele moaşte ale tânărului mucenic Emilian care a pătimit la Durostor şi înalţă o rugăciune, zicând: „O, mult pătimitorule ostaş al lui Hristos, cel ce te-ai învrednicit de la Hristos de mari

daruri cereşti, primeşte rugăciunea noastră, a păcătoşilor, şi fii mijlocitor pentru noi către Înduratul Dumnezeu să ne izbăvească de focul cel veşnic, iertându-ne păcatele, ca împreună cu tine să-I cântăm: Aliluia!“;

- **Catedrala Arhiepiscopală “Înălțarea Domnului” din Slobozia** (130 km spre est de la Bucureşti, 150 km spre vest de la Constanța);

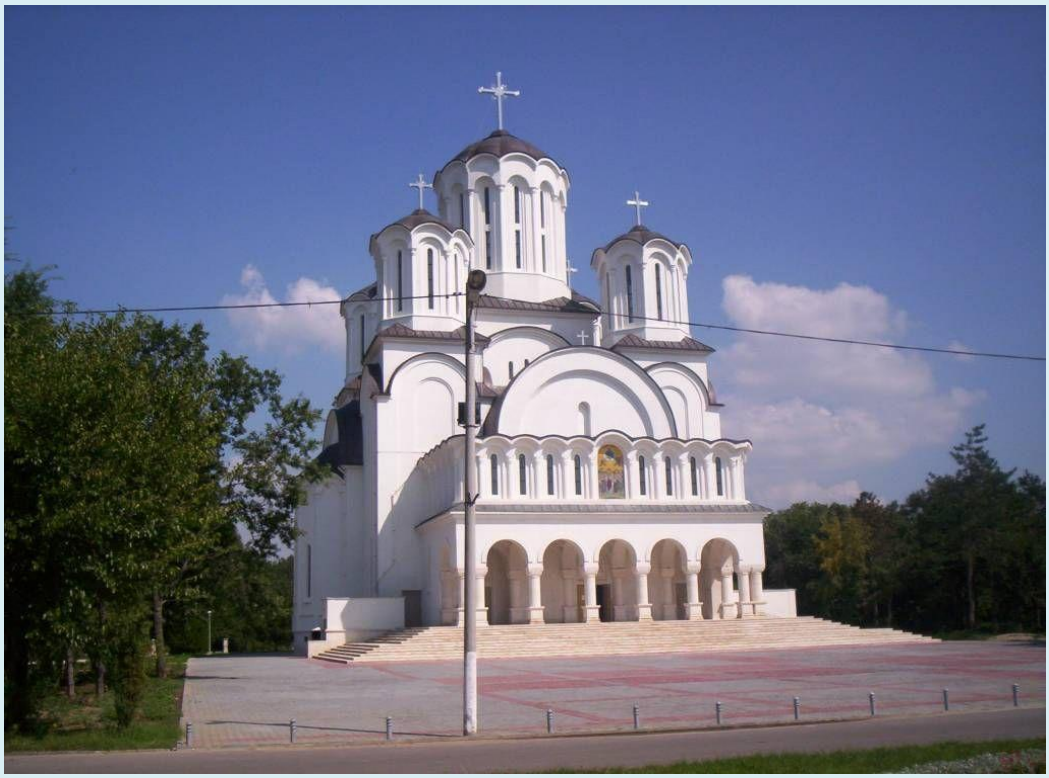

- **Mănăstirea Ciolpani din jud. Bacău**, situată aproape de orășelul Buhuși, adăpostește o parte din Sfintele moaște ale Sfântului mucenic Emilian de la Durostorum, purtând și hramul acestuia (este mănăstire de maici).

Racla de la Ciolpani adăposteşte moaştele :

- *Sfântului mucenic Emilian de la Durastorum,*
- *Sfântului Teodosie cel mare,*
- *Sfântului Grigore Decapolitul,*
- *Sfintei Filofteia,*
- *Sfintei Chiriachi.*

Moaștele Sfântului Emilian de la Durostor

Moaștele Sfântului Emilian de la Durostor (sfintele moaște se găsesc în Biserica „Nașterea Maicii Domnului“, Drumul Taberei, București, România) - Moaștele Sfântului Emilian de la Durostor sunt cinstite cu evlavie și de credincioșii români. O parte din sfintele moaște se găsesc în Catedrala mitropolitană din Silistra (Bulgaria). Și credincioșii din țara noastră au avut bucuria de a săruta moaștele Sfântului mucenic Emilian aduse de la Silistra, cu binecuvântarea vrednicului de pomenire Înaltpreasfințitul Ilarion, în mai multe rânduri.

Părticele din aceste moaște se găsesc la Galați, la Catedrala episcopală din Slobozia, și în Biserica „Nașterea Maicii Domnului“ din Drumul Taberei. Părticica din sfintele moaște a fost dăruită, cu binecuvântarea prea fericitului părinte patriarh Daniel, bisericii „Nașterea Maicii Domnului“ din Drumul Taberei de către Biserica Ortodoxă a Bulgariei, prin grija Înaltpreasfințitului Ilarion, mitropolit de Silistra (în anul 2008).

Racla care le adăpostește a fost realizată la Monetăria Statului, în numai două luni și jumătate. Astfel, și credincioșii români pot săruta sfintele moaște ale tânărului mucenic Emilian care a pătimit la Durostor și înălța o rugăciune, zicând: „O, mult pătimitorule ostaș al lui Hristos, cel ce te-ai învrednicit de la Hristos de mari daruri cerești, primește rugăciunea noastră, a păcătoșilor, și fii mijlocitor pentru noi către Înduratul Dumnezeu să ne izbăvească de focul cel veșnic, iertându-ne păcatele, ca împreună cu tine să-I cântăm: Aliluia!“

Sfintele moaște se găsesc în Biserica „Nașterea Maicii Domnului“, Drumul Taberei, București, România

Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum (18 iulie)

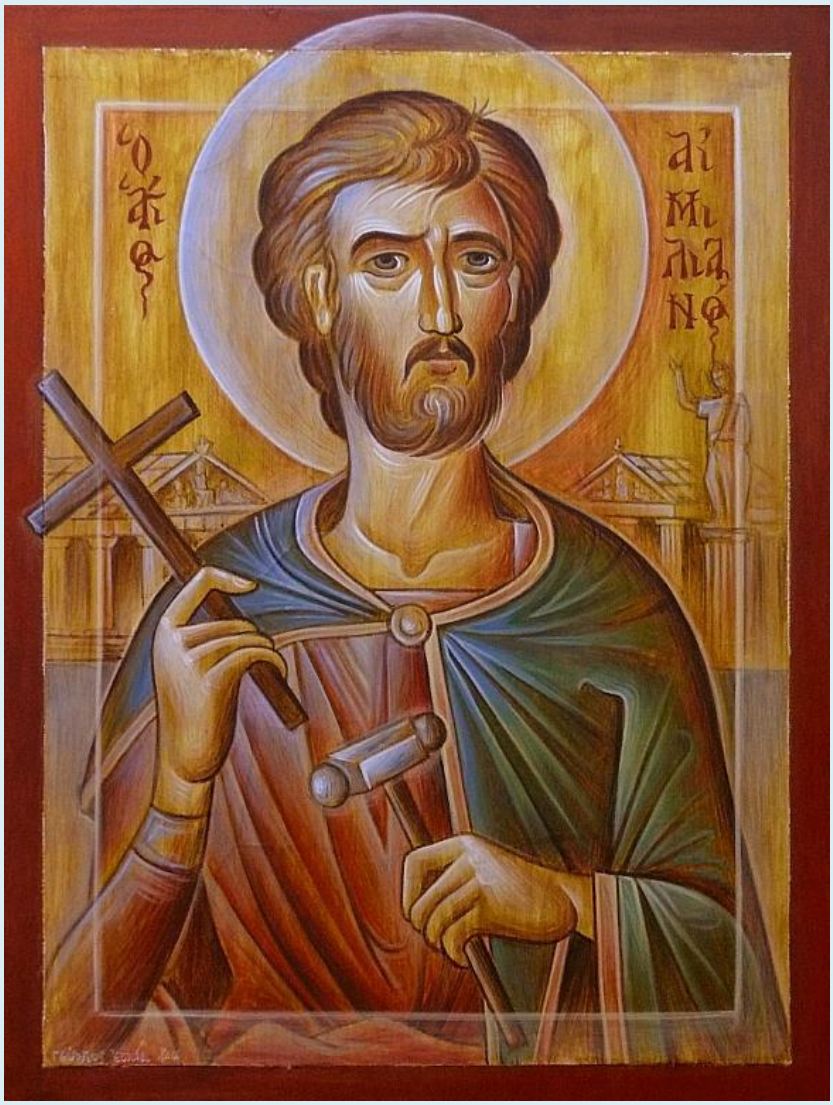

Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum - icoană de Yorgos Hatzis

Cu îngerii stând, împreună se veseleşte înaintea lui Hristos.
Pre Emilian, în a optsprezecea zi, cu adevărat,
în cuptorul cel de foc l-au aruncat.
Emilian în mijlocul cărbunilor a fost aruncat,
Isaia jeratecul văzând, iar acesta, cărbunii aprinşi.
În a optsprezecea zi, cu foc Emilian a fost ars.

Sfântul Emilian s-a născut în provincia Moesia din Thracia, în zilele împăratului Iulian apostatul. Era robul unui stăpân foarte sever, care era şi un idolatru fanatic – alte surse menţionează că era, de fapt fiul unui demnitar militar local, pe nume

Savatian – care, atunci când a aflat că Emilian crede în Hristos, şi-a ieşit din fire, şi, după ce l-a mustrat cu vorbe foarte aspre, a pus să fie biciuit fără milă. Mai mult, l-a amenințat spunându-i că, dacă va continua să se închine lui Hristos, va suferi şi mai mult. Însă, caznele şi amenințările, în loc să-l descurajeze pe Emilian, au aprins şi mai mult flacăra credinței sale în Hristos. Aşadar, în ziua următoare, luând un ciocan, a mers la un templu idolatru şi a zdrobit toate statuile care se aflau acolo. Înfuriați, idolatrii l-au prins şi l-au dat să fie judecat.

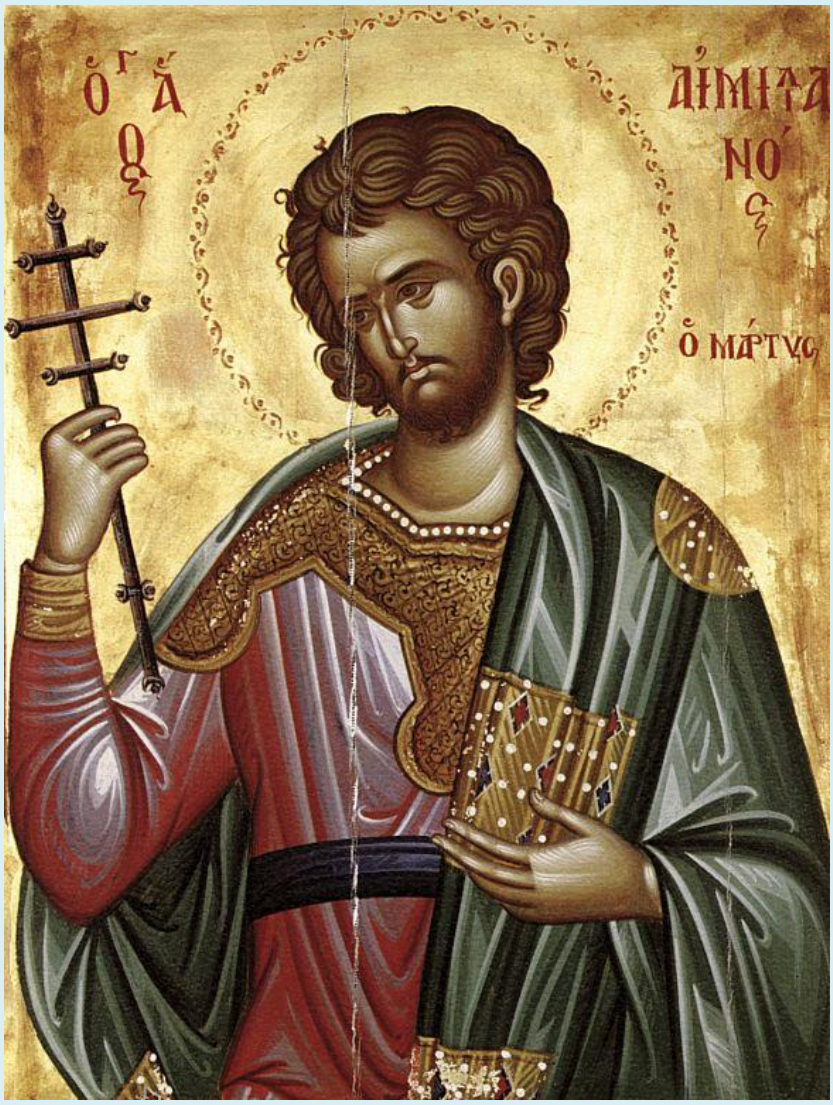

Când stăpânul lui Emilian a aflat de fapta sa, imediat a alergat la locul de judecată, şi, după ce l-a ocărât cu vorbe urâte pe Emilian, i-a poruncit acestuia să se lepede pe loc de Hristos.

Emilian, zâmbind, i-a răspuns stăpânului său: ,,Poţi să-mi porunceşti tot ce doreşti, iar eu te voi asculta, dar asupra credinţei mele tu nu ai nici un drept. Eu, un singur Domn şi Stăpân al credinţei mele cunosc, pe Iisus Hristos. Acesta este singurul Domn, mare şi veşnic care are stăpânire asupra trupului şi asupra sufletului meu, şi niciodată nu am să-l neg”.

La auzul acestor vorbe, stăpânul său, plin de ură a început să-l pălmuiască pe Emilian. După ce l-au chinuit, l-au aruncat în foc. Mai apoi, cinstitele rămăşiţe pământeşti ale lui Emilian au fost îngropate cu mare cinste chiar de către soţia stăpânului său, care era creştină în ascuns.

Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum - frescă de la mănăstirea Dionsiou sec. XVI

Tropar: Ca un dar şi rod dumnezeiesc, prin foc te-ai dat pe tine Stăpânului, iar prin darurile tale ne bucuri pe noi acum, căci foc din cer sufletul tău, cu totul de foc, cuprinzându-l, ca o boare s-a făcut, mucenice. Nu înceta, pururea, să păzeşti pe cei ce te cinstesc, Emiliane slăvite.

Sursa:
https://www.pemptousia.ro/2014/07/sfantul-mucenic-emilian-de-la-durostorum-18-iulie/

Alexandru Chituţă - „Focul, cunoscând pe mucenicul lui Hristos, nu l-a mistuit“

După acordarea decretului de libertate a creştinismului în Imperiul Roman de către Sfântul Constantin cel mare, a urmat o perioadă scurtă de pace pentru Biserica lui Hristos. Apoi, în timpul împăratului Iulian apostatul, numit aşa pentru că se lepădase de credinţa creştină, a apărut o ultimă încercare de reînviere a păgânismului. Aceasta a dus la nemulţumiri şi chiar la răzvrătiri făţişe din partea creştinilor, încât s-a ajuns, în unele locuri, la noi persecuţii. ***În cursul acestora şi-au jertfit viaţa pentru Hristos şi unii creştini din ţinuturile dunărene. Între ei se numără şi tânărul Emilian de la Durostor (azi Silistra, pe Dunăre), prăznuit în data de 18 iulie.***

Despre viaţa mucenicului Emilian nu s-au păstrat dovezi. Se cunoaşte însă faptul că acest tânăr creştin era soldat în armata romană în vremea împăratului Flaviu Claudiu Iulian (361-363) şi că era fiul prefectului din Durostor, Sabbatianus. ***Se cunoaşte, din fericire însă, martiriul Sfântului Emilian. Actul său martiric este păstrat în latineşte şi greceşte şi descrie pe larg pătimirea şi moartea acestuia.***

Începând cu anul 361, când a venit pe tron împăratul Iulian, Biserica a cunoscut vremuri tulburi, iar creştinii au suferit persecuţii. Împăratul a pus în fruntea armatei şi la conducerea unităţilor administrative ofiţeri şi demnitari păgâni, care aveau misiunea de a reintroduce şi de a reface vechile temple, spre a le reda cultului, declarându-se Iulian însuşi mai marele preoţimii păgâne sau „pontifex maximus“. Prin toate aceste reîncercări de refacere a păgânismului, creştinismul a fost interzis în tot Imperiul Roman.

În acea vreme a venit la Durostor vicarul Traciei Capitolin, un om „plin de înşelăciune şi cu mintea întunecată, doritor fiind încă şi de vărsare de sânge şi având mare râvnă pentru idoli“, ca să cerceteze dacă se mai aflau creştini.

Ajungând la Durostor, conducătorii cetăţii au jurat că toţi locuitorii „se închină zeilor noştri şi neîncetat le aduc jertfe cu toată cinstirea“. Bucuros de un asemenea răspuns, Capitolin a chemat la un ospăţ pe toţi dregătorii din cetate.

Emilian cel tânăr cu nume de creştin

Pe când petreceau ei, tânărul Emilian, „privind împrejur şi văzând timpul potrivit ca să câştige cununa vieţii celei de sus, fiindcă se socotea creştin nu numai în faţa lui Dumnezeu şi a îngerilor, ci şi a oamenilor şi dorind lucrul acesta să fie arătat tuturor a intrat în templul păgân din cetate şi, cu un ciocan de fier, a distrus zeii, adică idolii, a răsturnat altarele şi jertfele puse pe ele, apoi a ieşit nevăzut de nimeni“.

Auzind despre cele întâmplate, Capitolin s-a umplut de mânie şi a poruncit să fie adus făptaşul imediat, oricare ar fi el. Ieşind ostaşii, aceştia au văzut pe un oarecare ţăran ce trecea pe acolo de la câmp, pe care l-au bătut şi l-au arestat ducându-l la Capitolin. ***Sfântul Emilian, văzând acestea, a cugetat în sinea sa şi a ieşit înaintea ostaşilor, spunându-le ca să-l ia pe el în locul acelui om nevinovat, fiindcă el era făptaşul căutat de ei.***

Ajungând în faţa lui Capitolin, tânărul Emilian a fost supus unui interogatoriu. Fiind întrebat care îi este numele, el a răspuns: ***„Dacă mă întrebi de numele meu obişnuit, mă numesc Emilian; dacă, dimpotrivă, cauţi numele meu cel desăvârşit, atunci socoteşte-mă a mă numi creştin“.*** Întrebat de ce „a adus ocări nemuritorilor zei“, tânărul Emilian a răspuns cu mult curaj, zicând. ***„Dumnezeu şi sufletul meu mi-au poruncit să calc în picioare pe aceşti neînsufleţiţi, ca să arate tuturor că sunt pietre fără suflet, muţi şi surzi, în care nu se află nici un fel de grăire“.***

A mărturisit că este rob al lui Hristos

După aceste cuvinte, Capitolin, plin de mânie, a hotărât ca Emilian să fie dezbrăcat şi întins cu faţa la pământ, poruncind apoi slujitorilor să îl bată cu cruzime cu vine de bou. În timpul acesta Capitolin l-a întrebat din nou cine l-a determinat să sfărâme idolii şi altarele păgâne. ***Emilian a răspuns cu putere şi cu aceeaşi hotărâre că numai Dumnezeu şi sufletul său l-au făcut să răstoarne şi să calce în picioare „pe zeii spurcaţi“ şi să arunce „jertfele cele neleguite“.*** Auzind aceste cuvinte, Capitolin a poruncit să fie întors cu faţa în sus şi lovit cu aceeaşi neîndurare şi pe piept. ***După groaznice bătăi, Emilian a mărturisit că este „rob al lui Hristos“***, iar Capitolin a poruncit să fie ars de viu. Slujitorii acestuia l-au scos afară din cetate, în apropierea Dunării, unde pe un rug deja pregătit l-au aruncat în foc, dar nu înainte de, la stăruinţa lui Emilian, a-i lăsa câteva clipe de rugăciune.

Aruncat în foc, nu a murit

Fiind aruncat în foc, martiriul său menţionează o minune petrecută, căci „focul, cunoscând pe mucenicul lui Hristos, nu l-a mistuit, ci l-a păzit întreg şi neatins, iar pe slujitorii lui Capitolin, cei ce erau aproape, i-a cuprins flacăra şi i-a ars de tot“. Văzând că a rămas nevătămat, tânărul mucenic Emilian a mărit pe Dumnezeu şi, întorcându-se spre răsărit, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi, ridicându-şi privirea spre cer, a zis: „Doamne Iisuse Hristoase, primeşte sufletul meu! Şi zicând acestea, a adormit în pace“.

Era în anul Domnului 362, în ziua de 18 iulie.

Tot actul său martiric menţionează faptul că femeia lui Capitolin, fiind în taină creştină, a fost rugată de ceilalţi creştini să ceară de la bărbatul ei trupul noului mucenic spre a fi îngropat după cuviinţă. ***Astfel, trupul mucenicului Emilian a fost uns cu miruri şi îngropat cu mare cinste, cu cântări duhovniceşti şi cu psalmi, în apropierea oraşului Durostor, într-un loc numit Gedina.***

De atunci, mucenicul Emilian este prăznuit ca sfânt şi trecut în sinaxar şi calendar în ziua de 18 iulie, ziua pătimirii şi mutării sale la Domnul.

(în Ziarul Lumina - Sâmbătă, 18 iulie 2009)

Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum - cuvânt al Înaltpreasfințitul părinte Calinic

Iubiți cititori și cititoare, Sfântul Emilian, soldat roman în cetatea Durostorum (Silistra de astăzi, în Bulgaria), a pătimit în timpul împăratului Iulian apostatul (361-363). I se spunea „apostatul” acestui nepot al Sfântului împărat Constantin cel mare pentru că s-a lepădat de credinţa creştină, declarându-se pontifex maximus, adică mai-marele preoţilor idolatri.

Este cunoscut faptul că, în timpul domniei lui, Creştinismul a fost interzis în tot Imperiul roman. Pentru a se asigura că toţi locuitorii „se închină zeilor şi neîncetat le aduc jertfe cu toată cinstirea”, împăratul l-a trimis în cetatea Durostorum pe Capitolin, vicarul Traciei, ca să ţină lucrurile sub control.

Capitolin, apreciind vigilenţa autorităților din cetate, în semn de aleasă mulţumire, le-a oferit un ospăţ pe măsură. Printre invitaţi s-a numărat şi Emilian, fiul prefectului Sabbatianus din Durostorum, care era militar de carieră. Când petrecerea era în plină desfăşurare, Emilian - un creştin plin de râvnă - a intrat în templul din cetate şi a distrus cu un ciocan de fier toate statuile zeilor, a răsturnat jertfelnicele şi cele aşezate pe ele, după care a închis uşa şi s-a retras ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Apropiindu-se timpul rugăciunii, cei ce slujeau zeităţilor au intrat în templu, fiind întâmpinaţi de acea privelişte dezolantă din interior. Derutaţi, s-au dus în graba mare şi l-au înştiinţat pe Capitolin, superiorul lor, iar acesta a poruncit să fie găsit vinovatul pentru a fi pedepsit ca atare.

Aplicându-se regula „primul ieşit, primul condamnat”, vina a căzut pe un trecător pe care, socotindu-l a fi făptaşul, l-au arestat, supunându-l la diferite torturi. Atunci Emilian, văzând câte pătimeşte acel om pe nedrept, s-a predat, mărturisindu-le soldaţilor că el este autorul.

Aşa se face că, după ce l-au încătuşat, l-au adus înaintea lui Capitolin care i-a adresat câteva întrebări. La întrebarea „Care îţi este numele?”, a răspuns plin de curaj: „Dacă mă întrebi de numele meu obişnuit, mă numesc Emilian, dacă, dimpotrivă, cauţi numele meu cel desăvârşit, atunci socoteşte-mă a mă numi creştin”. La cea de-a doua întrebare: „De ce ai adus ocări nemuritorilor zei?”, Emilian nu a stat pe gânduri, mărturisind: „Dumnezeu şi sufletul meu mi-au poruncit să calc în picioare pe aceşti idoli neînsufleţiţi, ca să se arate tuturor că sunt pietre fără suflet, muţi şi surzi, în care nu se află nici un fel de grăire”.

Înfuriat de răspunsurile primite, Capitolin a cerut slujitorilor să-l dezbrace şi să-l bată pe tot trupul cu vine de bou, până îl „vor umple de răni adânci”. Comandantul credea că astfel îl va determina pe Emilian să renunţe la a se mai numi „rob al lui Hristos”. Însă toate încercările și chinurile au fost în zadar.

Văzând aceasta, Capitolin l-a condamnat pe Emilian la moarte prin incinerare, ca nu cumva curajul şi statornicia lui în credinţă să fie urmate şi de alţii. Aflând sentinţa, înainte de a fi aruncat în focul deja pregătit, nu departe de malul Dunării, Emilian le-a cerut soldaţilor persecutori să-l lase câteva clipe să se roage. După ce a terminat de rostit rugăciunea, fiind aruncat în foc, s-a întâmplat ceva minunat. „Focul, care parcă l-ar fi cunoscut pe mucenicul lui Hristos, nu l-a mistuit, ci l-a păzit întreg şi neatins”. În actul său martiric se spune chiar că focul - mânat, probabil, de vreun vârtej, n.n. - s-a năpustit asupra slujitorilor lui Capitolin, arzându-i de vii.

După această întâmplare, Emilian, simţindu-şi sfârşitul aproape în urma bătăilor primite înainte de condamnarea la moarte, a găsit de cuviinţă să-L proslăvească pe Dumnezeu. Întorcându-se cu faţa spre Răsărit, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi, ridicându-şi privirile către cer, a zis: „Doamne, Iisuse Hristoase, primeşte sufletul meu!”. Şi, sfârşind rugăciunea, a adormit în pace, fiind înmormântat de soţia lui Capitolin - care era creştină în ascuns - şi de ceilalţi mărturisitori ai lui

Hristos, după toată rânduiala din acea vreme, în ziua de 18 iulie a anului 362. Locul ales pentru martirul lui Hristos se afla undeva în apropierea oraşului Durostorum, numit de localnici Gedina, azi Silistra, în Bulgaria.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în şedinţa de lucru din 20 iulie 1992, a hotărât trecerea sa în rândul sfinţilor, cu zi de prăznuire liturgică la 18 iulie.

Sursa: Arhiepiscopia Sucevei şi Rădăuţilor

Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum, serbat la Ciolpani

20 iulie 2017

Înaltpreasfinţitul părinte Ioachim, arhiepiscopul Romanului şi Bacăului, înconjurat de un sobor de preoţi şi diaconi, a oficiat marţi, 18 iulie 2017, Sfânta Liturghie la Mănăstirea Ciolpani din judeţul Bacău.

Slujba a fost prilejuită de sărbătoarea Sfântului mucenic Emilian de la Durostorum. Din soborul slujitorilor au mai făcut parte arhimandritul Pimen Costea, vicar administrativ al Eparhiei Romanului şi Bacăului, şi părintele Vasile Cozma, protopop al Protopopiatului Buhuşi.

Cu acest prilej, în seara zilei de 17 iulie 2017, au fost aduse spre închinare părticele din moaştele Sfântului ierarh Ioan Maximovici de la Catedrala Arhiepiscopală din Roman, fiind marcaţi astfel cei 20 de ani de la sfinţirea bisericii Mănăstirii Ciolpani.

În cuvântul de învăţătură, părintele arhiepiscop Ioachim a scos în evidenţă calea muceniciei Sfântului Emilian, în calitate de apărător al dreptei credinţe, apreciind în mod deosebit osteneala obştii monahale de la Ciolpani. „Martirul sau mărturisitorul îmbracă haina frumoasă a Ortodoxiei. Ea are partea ei puternică şi partea ei luminoasă. Ca şi Liturghia, este jertfă şi răscumpărare, tanatologie şi Înviere. Viaţa noastră este o succesiune de morţi şi de învieri. Murim mereu şi renaştem sau ne recreăm mereu în această viaţă“, a spus IPS Ioachim.

De asemenea, arhimandritul Pimen Costea a mulţumit ierarhului în numele obştii monahale pentru că a slujit Sfânta Liturghie, amintind de jertfa depusă de părintele duhovnic Emilian Panait, împreună cu maicile, la ridicarea ansamblului mănăstiresc de la Ciolpani.

Nicolae Pintilie - Mănăstirea Ciolpani, sub ocrotirea moaştelor Sfântului Emilian de la Durostorum

În apropierea istoricei mănăstiri Runc, din judeţul Bacău a renăscut o veche vatră monahală românească. Un loc în care istoria şi actualitatea îşi dau mâna.

Istoria, pentru că primul schit de pe aceste locuri a fost ctitorit în jurul anului 1590, de către suliţaşul Ciolpan. Acesta, la ieşirea din ascultările armatei, s-a călugărit aici. Bisericuţa ostaşului de la care mănăstirea şi-a luat numele a fost reînnoită de către medelnicerul Teodor Canatacuzino. Refăcută din bârne de stejar, pe soclu de piatră de râu, prima bisericuţă a Ciolpanilor, cu hramul Sfântului Nicolae, se poate vedea şi astăzi, în cimitirul mănăstirii.

De la refacerea familiei Cantcuzino, aşezarea a rămas în voia vitregiilor istoriei. Aflată în apropierea drumului ce lega ţinutul Bacăului din Ţara de Jos cu Cetatea Neamţului şi cu Suceava, capitala Moldovei, Mănăstirea Ciolpani a fost devastată de două ori de hoardele tătare, fiind incendiată. Numeroasele încercări au dus la pustiirea mănăstirii, păstrându-se numai bisericuţa din lemn.

Contemporaneitatea sau actualitatea o găsim la Ciolpani pentru că, după aproape două secole, în anul 1993, mănăstirea a renăscut. Pe pământul donat de un localnic, pe moşia boierului Ciolpan, stareţul Mănăstirii Runc, arhimandritul Emilian a ridicat un mic paraclis în cinstea Adormirii Maicii Domnului. În jurul aşezării s-au strâns câteva suflete doritoare de rugăciune, care au pus temelia unei adevărate catedrale. O mână de maici, alături de părintele duhovnic, au finalizat în doar şapte ani biserica mare, sfinţită de către prea sfinţitul Eftimie, episcopul Romanului, chiar de hramul ocrotitorului - Sfântul Emilian de la Durostorum, prăznuit anual în ziua de 18 iulie.

Evlavia credincioşilor este sporită de faptul că biserica mare adăposteşte o parte din moaştele Sfântului mucenic Emilian, martir creştin din secolul al IV-lea, care a primit cununa sfinţeniei în sudul Dunării, pe un teritoriu locuit de strămoşii noştri.

În prezent, obştea mănăstirii însumează 60 de maici, care se îmbină armonios munca şi rugăciunea.

Mănăstirea Ciolpani deţine ateliere de pictură şi broderie, în care sunt confecţionate icoane, veşminte şi îmbrăcăminte preoţească.

Mănăstirea Ciolpani aflată sub ocrotirea Sfântului Emilian de la Durostorum

Mănăstirea Ciolpani este construită pe locul unui vechi schit întemeiat de suliţaşul Ciolpan pe la anul 1590. În anul 1730 schitul de la Ciolpani, aflat într-o stare avansată de degradare este refăcut de medelnicerul Teodor Cantacuzino, care ridică pe vechea temelie o bisericuţă cu hramul „Sfântul ierarh Nicolae”. Bisericuţa de lemn este una dintre cele mai mici biserici de lemn din Moldova. După anul 1989, la iniţiativa credincioşilor din satele învecinate se reînfiinţează aşezământul monahal, sub coordonarea stareţului mănăstirii Runc.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

SF. MC. CHIRIAN
DE LA DUROSTOR
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

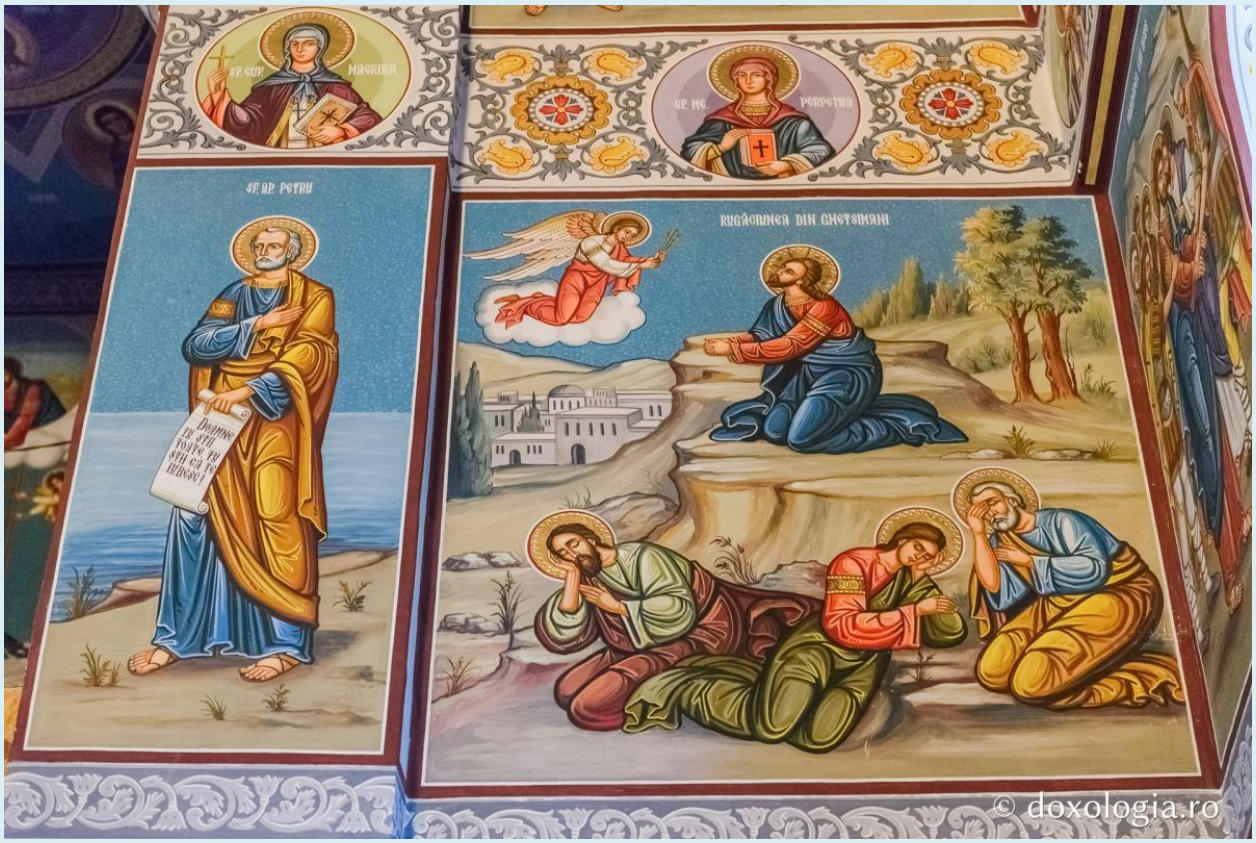
SF. CUV. MAVRIKIA
SF. MC. PERPETUA
SF. AP. PETRU
RUGĂCIUNEA DIN GHETSIMANI
© doxologia.ro

RECENSĂMÂNTUL LUI QUIRINIUS
PESTIRE
© doxologia.ro

SF. MC.
FILIMON
SF. MC.
SVLACHIE
OMORÂREA PRUNCILOR
© doxologia.ro

SF. MC.
SF. MC.
NUNTA DIN CANA GALILEII
© doxologia.ro

SF. MC.
SF. MC.
HRISTOS SE ARATĂ MARIEI MAGDALENA
© doxologia.ro

SF. MC. PROCOPIE
SF. MC. EMILIAN DIN DUROSTORUM
SF. M. MC. DIMITRIE
© doxologia.ro

ARHIM. EMILIAN PANAIT
CTITORUL ÎNTREGII MĂNĂSTIRI
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

NECCHI
NECCHI
© doxologia.ro

Sursa:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/ciolpani-manastirea-aflata-sub-ocrotirea-sfantului-emilian-de-la-durostorum-galerie

Florin Nicolaie - Bucureștenii l-au cinstit pe Sfântul Emilian de la Durostorum

Publicat de 18.07.2018

Sute de credincioși au participat miercuri, 18 iulie, la Sfânta Liturghie oficiată la biserica Sfântul Gheorghe nou din Capitală, unde au adus cinstire unui fragment din moaștele Sfântului Emilian de Durostorum.

Sfânta Liturghie a fost oficiată de un sobor de preoți condus de părintele Emilian Cărămizaru parohul lăcașului de cult. „Avem privilegiul ca de anul acesta să avem un fragment din moaștele Sfântului Emilian, care este pus în icoană lângă mâna Sfântului ierarh Nicolae și lângă un fragment din moaștele Sfântului mare mucenic Gheorghe” a declarat părintele paroh pentru Radio Trinitas.

Părintele Emilian Cărămizaru a spus că „fragmentul din moaștele Sfântului Emilian a fost dăruit de Mitropolia de Durostorum, prin dărnicia mitropolitul Ambrozie de Durostorum, cu ocazia sărbătoririi hramului Sfântul mare mucenic Gheorghe din acest an”.

Sfântul Emilian de Durostorum

Sfântul Emilian a trăit în orașul Durostorum, în prezent Silistra, Bulgaria.

Sfântul a primit cununa muceniciei în secolul al IV-lea, în timpul împăratului Iulian apostatul, fiind ars pe rug. Cu ajutorul soției prefectului Capitolin, care a ordonat uciderea Sfântului Emilian, creștinii au putut lua trupul martirului.

Mai multe fragmente din moaștele Sfântului se află în România la: Galați, Slobozia, și în Capitală atât la biserica Sfântul Gheorghe nou cât și la Biserica „Nașterea Maicii Domnului” din cartierul Drumul Taberei.

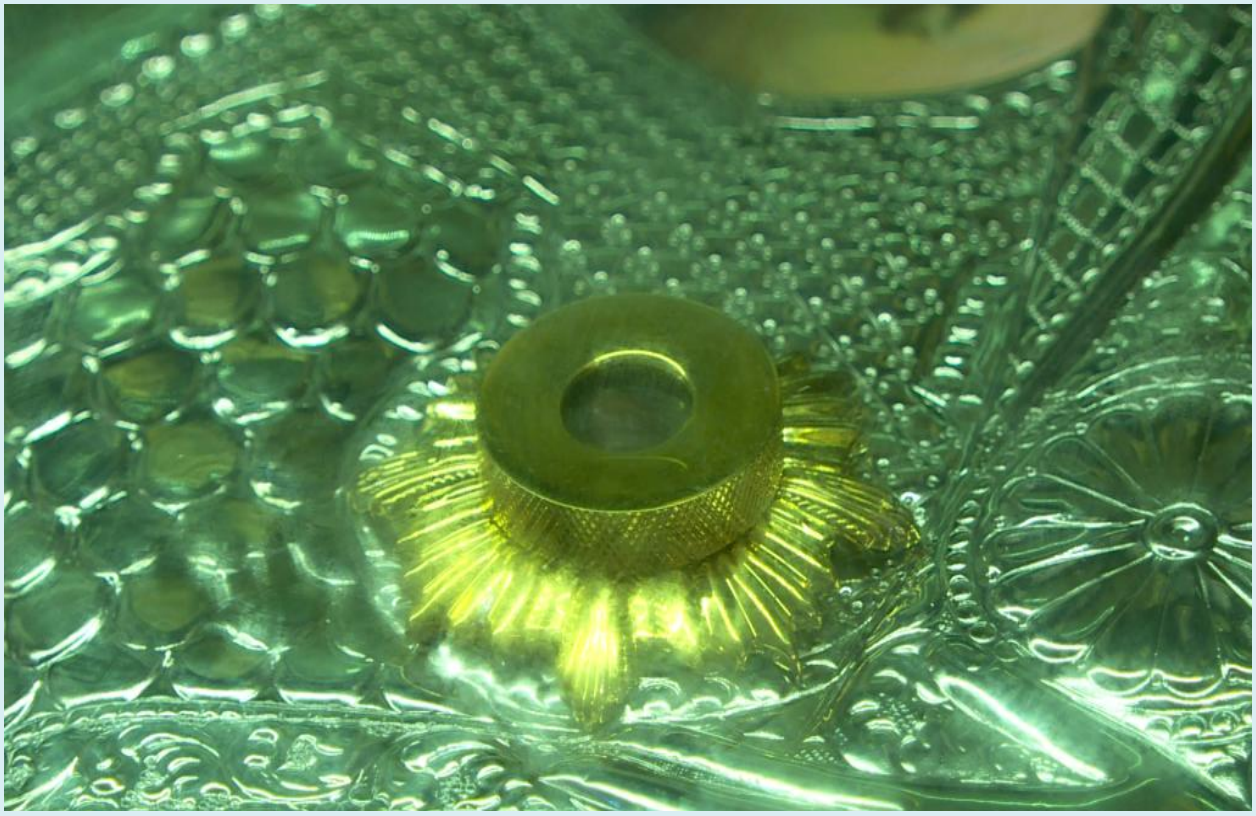

Quechua

Icoane

În unele icoane Sfântul mucenic Emilian este reprezentat ţinând în mâna stângă un ciocan. Sfântul Emilian, umplându-se de râvnă pentru Dumnezeul cel adevărat, a luat un ciocan şi a intrat în templul păgân din oraşul Durostorum, unde a sfărâmat toţi idolii care se găseau acolo, a răsturnat altarele, a doborât sfeşnicele şi a vărsat toate vasele şi jertfele cele idoleşti.

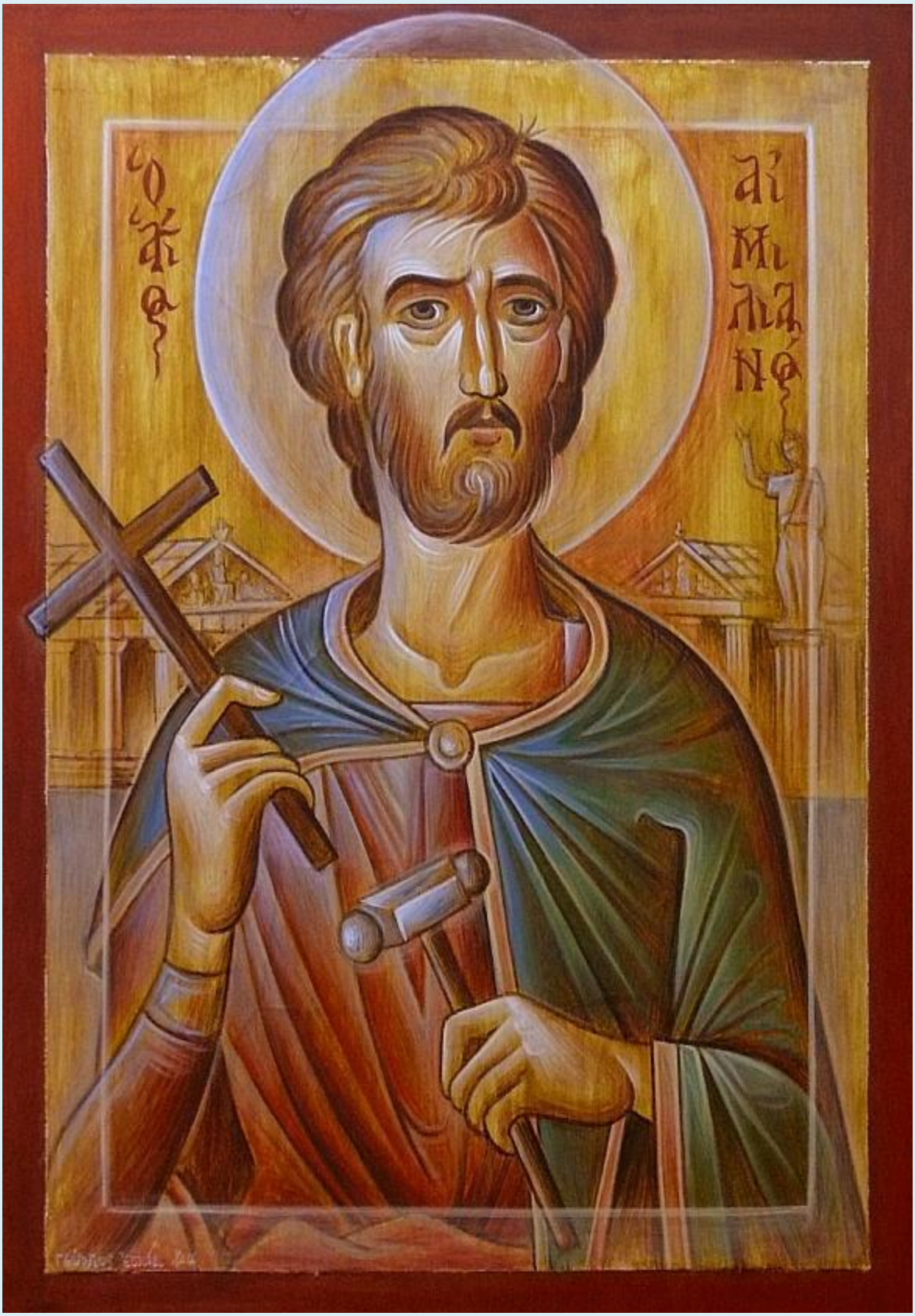

Sfântul mucenic Emilian de la Durostorum – icoană de Yorgos Hatzis

SF. MC.
EMILIAN
DIN BUROSTORUM

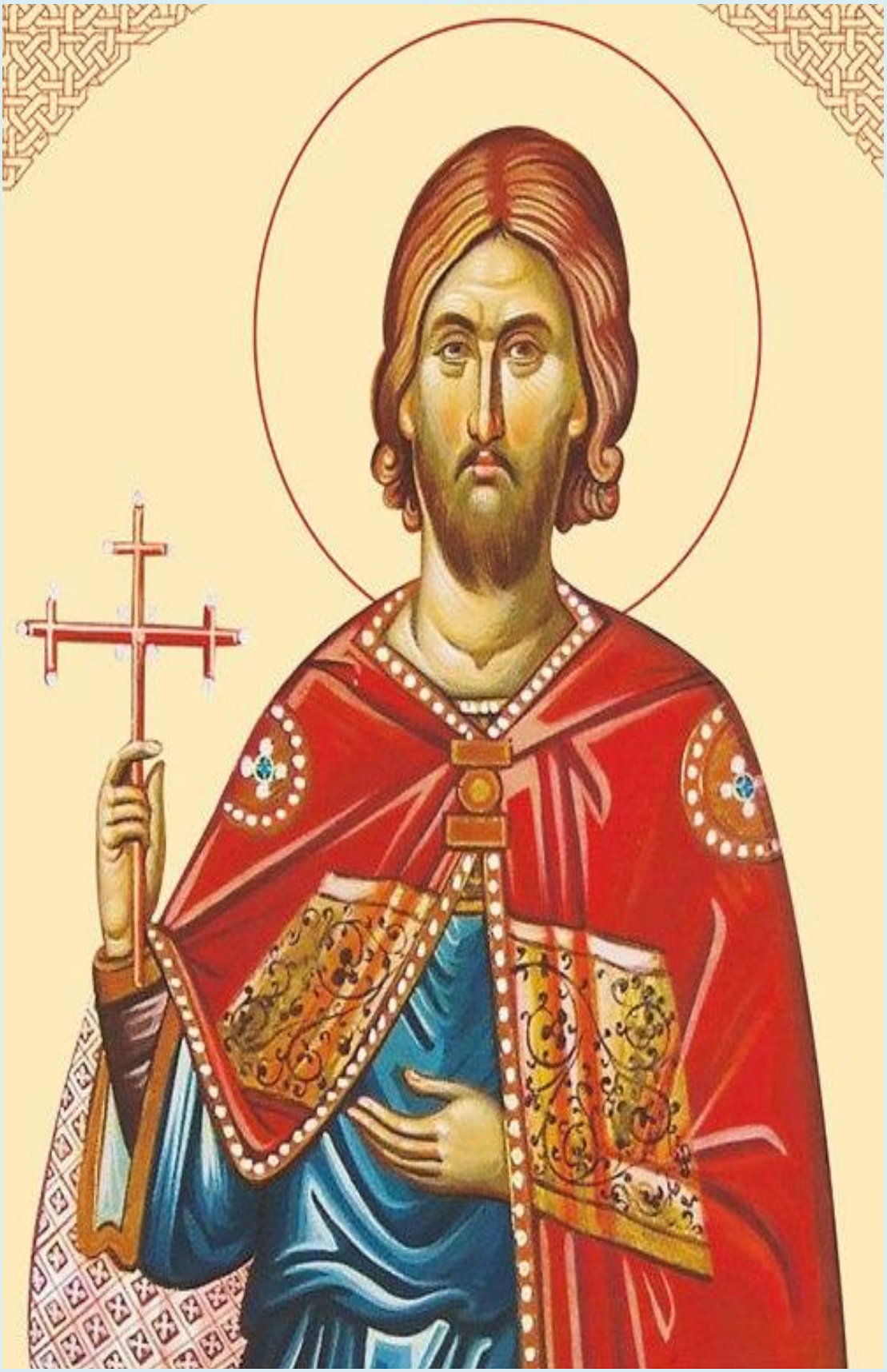

Ο ΓΑ
ΑΙΜΙΛΑ
ΝΟ
Ο ΜΑΡΤΥΣ

Ο ΑΓ
ΔΗΜΗΤΡΙ
ΟΣ
ΝΟ
Ο ΜΑΡΤΥΣ

SFÂNTUL
MUCENIC
EMILIAN
DE LA DUROSTORUM
18 iulie

SFÂNTUL
MUCENIC
EMILIAN
DE LA
DUROSTORUM

SE MC. EMILIAN
DE LA
AVROSTORUM

SF. M. MUCENIC
EMILIAN

СВ. МЧК.
ЕМИЛИАН
ДОРОСТОЛСКИ
БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ
www.bg-patriarshia.bg

SF. M.
EMILIAN
DE LA
DUROSTORUM

Icoană din Biserica „Nașterea Maicii Domnului“ din Drumul Taberei, București

18 iulie

Η ΑΓΙΑ ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ
Ο ΑΓΙΟΣ ΔΙΜΙΛΙΑΝΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ
Γ. Μ. Παναχράντου

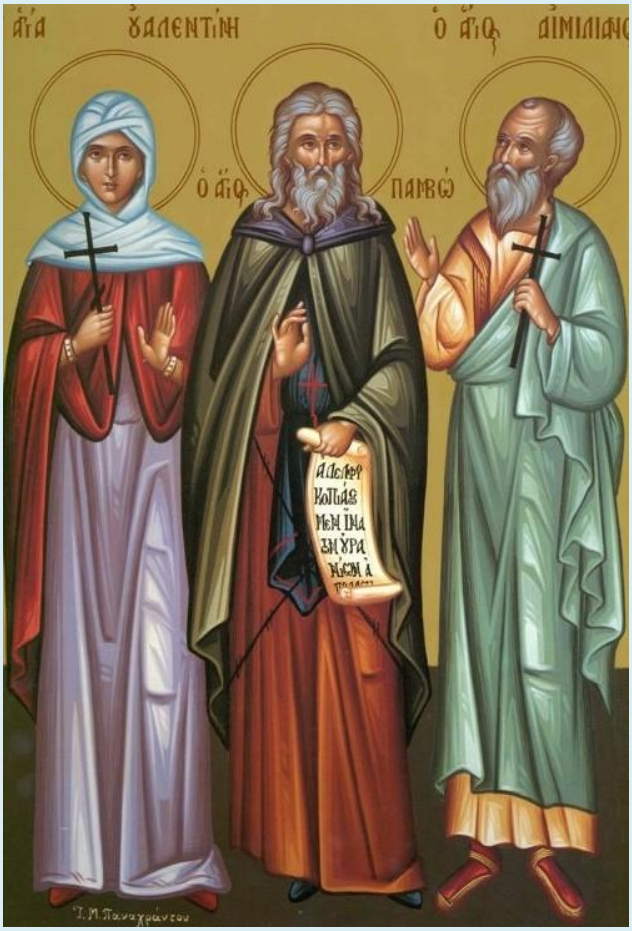

Sfânta muceniţă Valentina, Sfântul cuvios Pamvo şi Sfântul mucenic Emilian de la Durostor

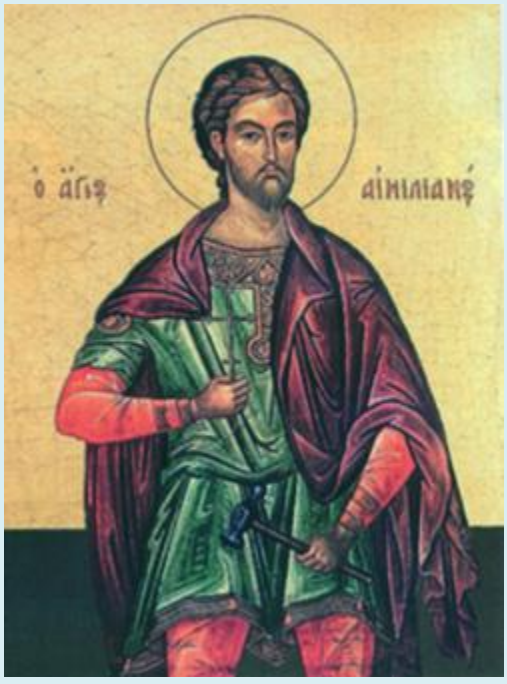

ΑΙΜΙ
ΛΙΑ-
ΝΟΣ

Schiţă din anul 1970, săvârşită de maică Iuliania Socolova

SF. MC.
EMILIAN

SF. MC.
EMILIAN

SFÂNTUL
MUCENIC
EMILIAN
DE LA DUROSTORUM

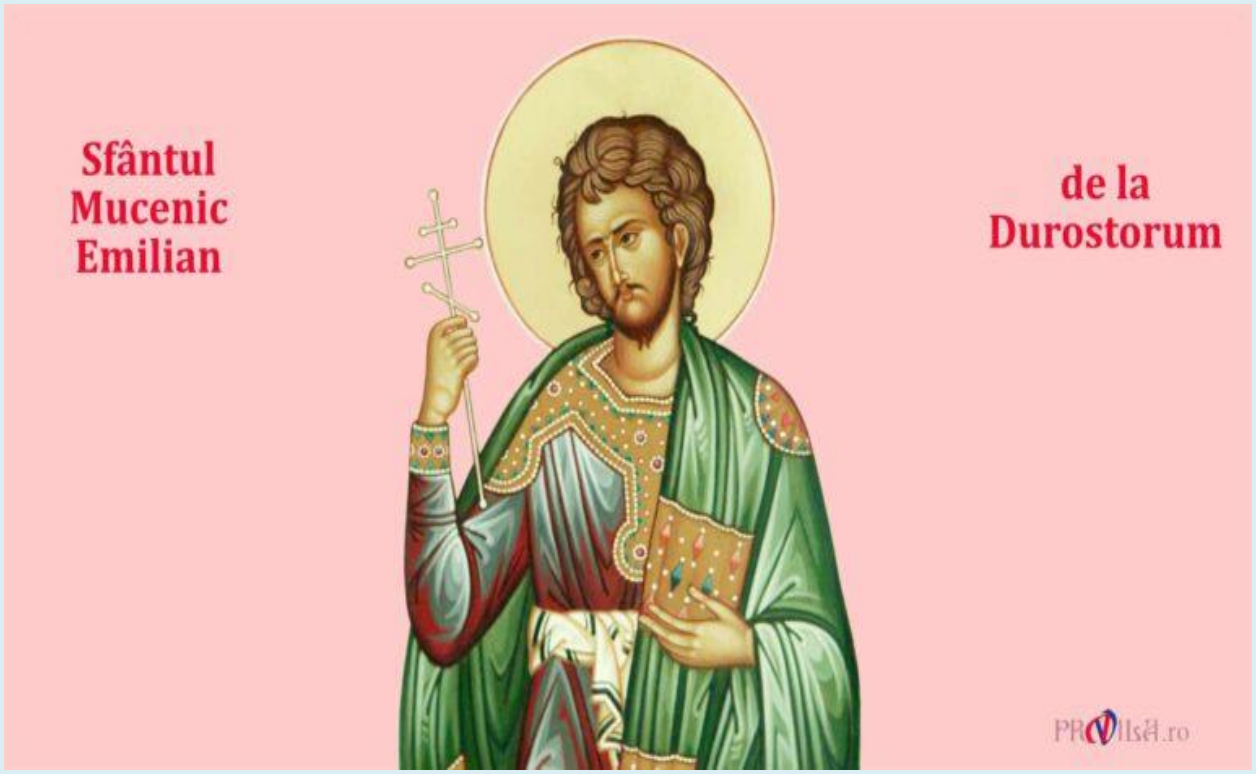
Sfântul
Mucenic
Emilian
de la
Durostorum
PRAVILA.ro

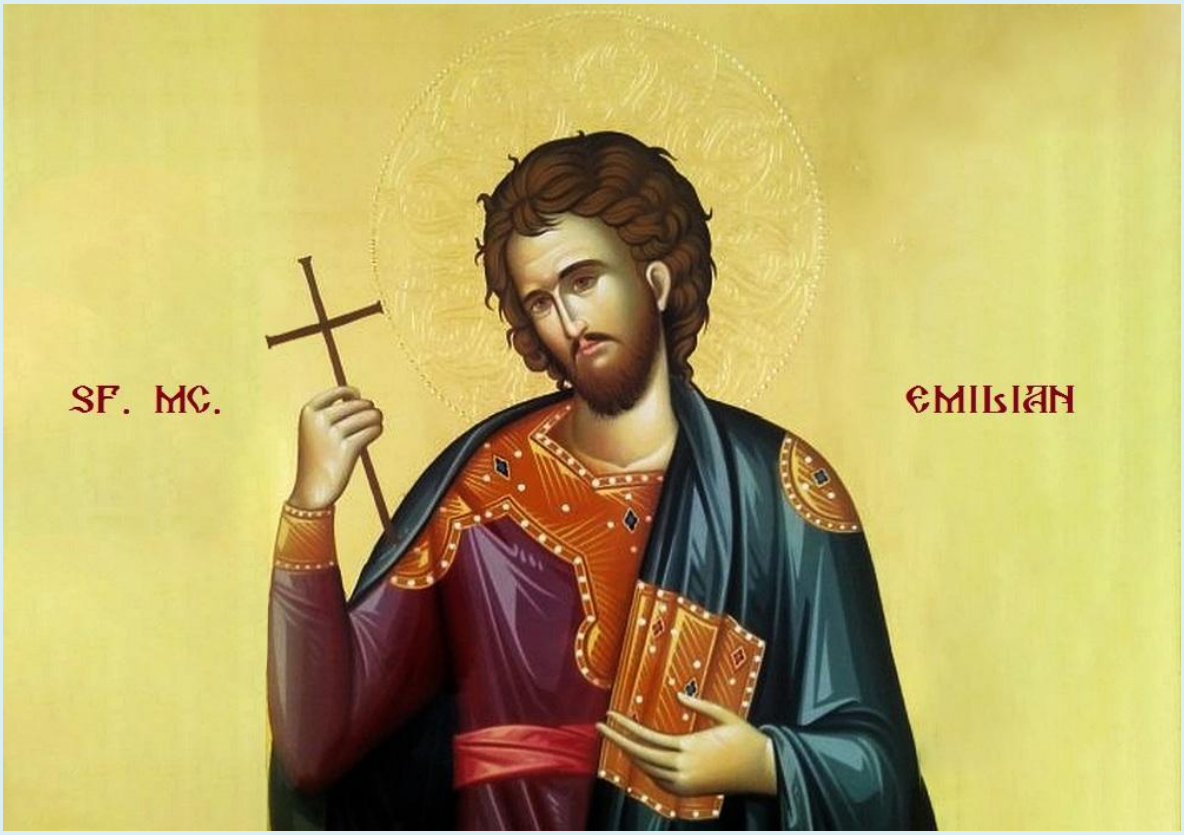
SF. MC.
EMILIAN

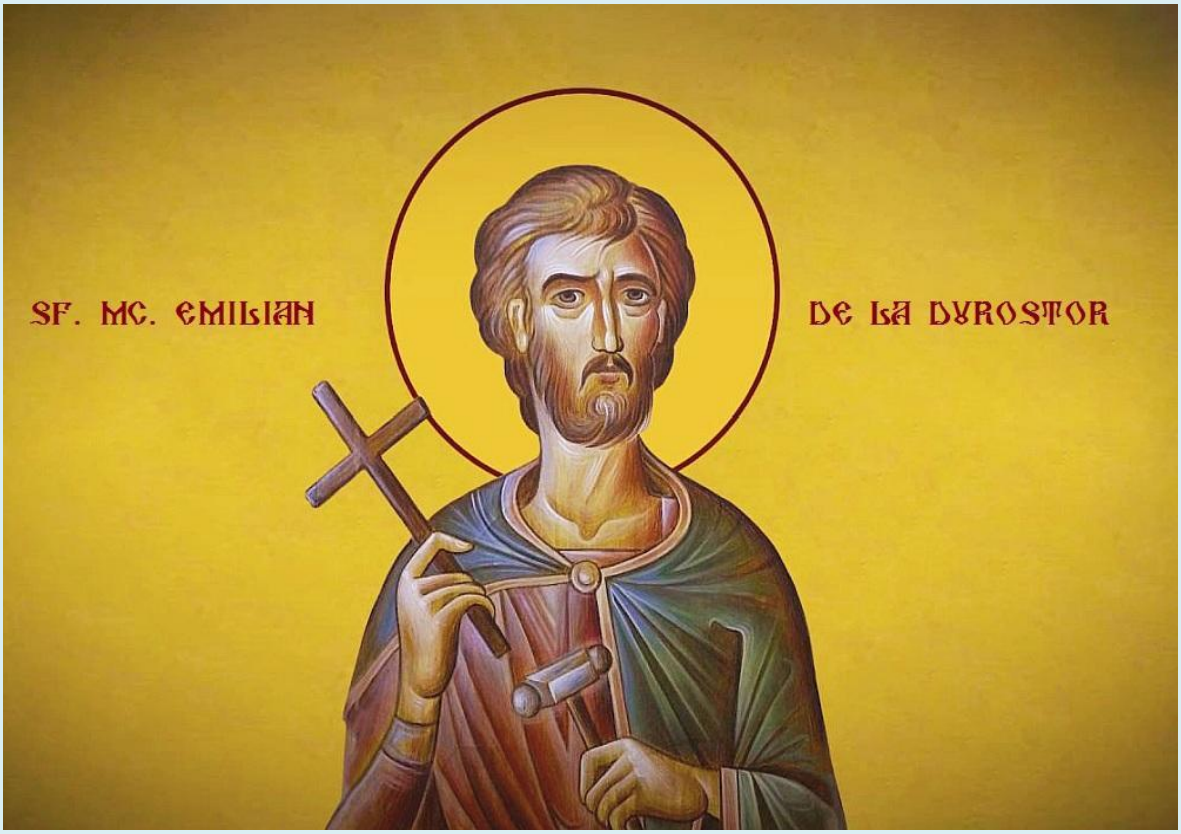
SF. MC. EMILIAN
DE LA DVROSTOR

Știați că...
Sfântul Emilian de la Durostor, fiind aruncat în foc, a rămas nevătămat?
Bătut cu vine de bou și aruncat în foc, a rămas nevătămat, iar flăcările s-au revărsat și i-au ars pe cei necredincioși. Apoi, rugându-se Domnului să îl primească în Împărăția Lui, s-a culcat și a adormit întru veșnicie.
portal ortodox
DOXOLOGIA.ro

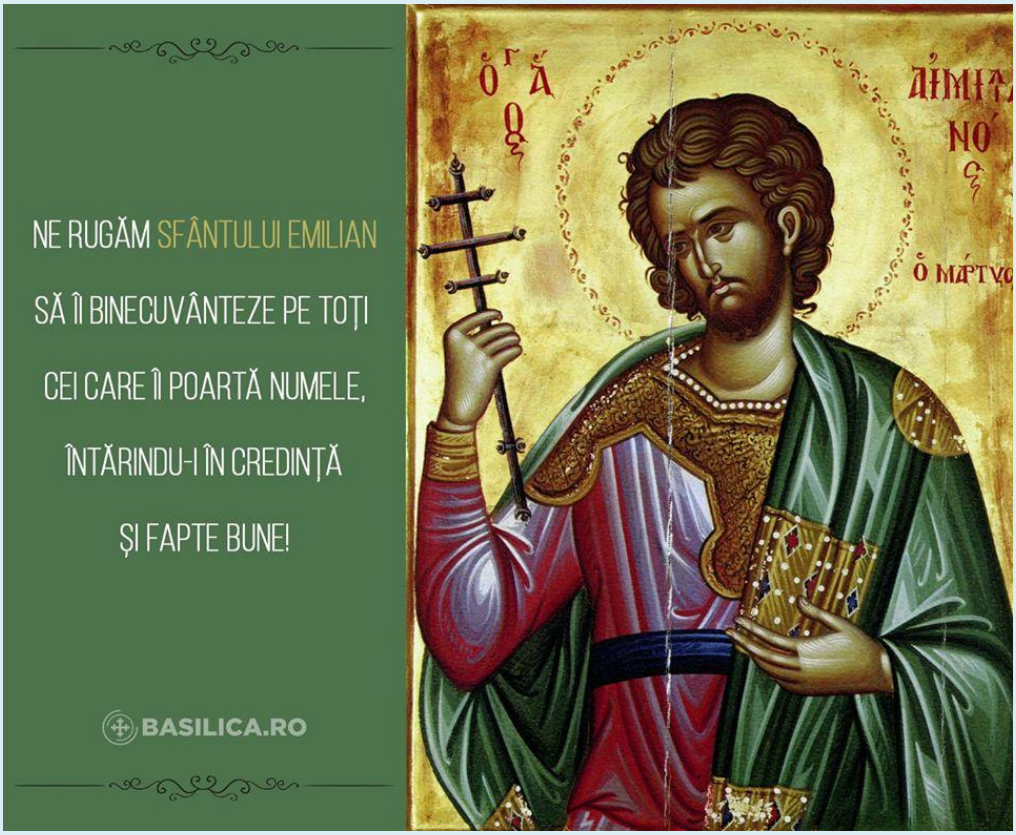
NE RUGĂM SFÂNTULUI EMILIAN
SĂ ÎI BINECUVÂNTEZE PE TOȚI
CEI CARE ÎI POARTĂ NUMELE,
ÎNTĂRINDU-I ÎN CREDINȚĂ
ȘI FAPTE BUNE!
BASILICA.RO

Ne rugăm Sfântului Emilian
să îi binecuvânteze
pe toți cei care îi poartă
numele, întărindu-i în credință
și fapte bune!
La mulți ani!
BASILICA.RO

Troparul Sfântului Mucenic Emilian de la Durostor

18 Iulie - Glasul 4

Mucenicul Tău, Doamne,
Emilian, întru nevoinţa sa,
cununa nesctricăciunii a
dobândit de la Tine,
Dumnezeul nostru; că
având puterea Ta, pe
chinuitori a învins; zdrobit-a
şi ale demonilor
neputincioase îndrăzniri.
Pentru rugăciunile lui,
mântuieşte sufletele noastre,
Hristoase Dumnezeule.

Troparul Sfântului Mucenic Emilian de la Durostor

18 Iulie - Glasul 4

Mucenicul Tău, Doamne,
Emilian, întru nevoinţa sa,
cununa nesctricăciunii a
dobândit de la Tine,
Dumnezeul nostru; că
având puterea Ta, pe
chinuitori a învins; zdrobit-a
şi ale demonilor
neputincioase îndrăzniri.
Pentru rugăciunile lui,
mântuieşte sufletele noastre,
Hristoase Dumnezeule.

Izbăvitorule de întristare,
Sf. Mc. Emilian
Lauda preacinstită a României
SF M. EMILIAN DE LA DUROSTORUM
roagă pe Hristos Dumnezeu
să mântuiască sufletele noastre